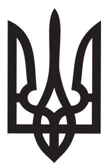
ВІВТОРОК, 17 СІЧНЯ 2006 РОКУ ■ № 8 (3758)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

■ ПОГОДЖУВАЛЬНА РАДА

До бюджету, ймовірно, буде внесено зміни

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

На пленарному тижні народні депутати мають розглянути 74 питання. Серед них — одинадцять урядових законопроектів та три документи, визначені главою держави, як невідкладні. Про це повідомив Голова Верховної Ради Володимир Литвин на вчорашньому засіданні погоджувальної ради з головами депутатських фракцій, груп та комітетів.

Сьогодні народні обранці мають розглянути низку законопроектів, які вже обговорювались у сесійній залі. Зокрема, вони мають визначитися щодо змін до Цивільного кодексу України (про відповідальність опікуна або піклувальника за порушення житлових та майнових прав підопічних), змін до Закону «Про єдиний митний тариф», до Декрету Кабінету Міністрів «Про державне мито» (щодо нотаріального посвідчення довгострокових договорів найму об'єктів нерухомості), а також визначитися щодо проекту закону про засади функціонування ринку природного газу.

(Закінчення на 2-й стор.).

На знімку: Валерій Пустовойтенко, Людмила Супрун.

Фіксованої ціни ніколи не буде

У посольстві Туркменистану в Москві «Голосу України» спростували розповсюджене минулої п'ятниці російськими ЗМІ повідомлення про те, що туркменський президент під час візиту до Росії запропонує нову ціну на газ. «Жоден туркменський чиновник цього не казав», — підкреслили в пресслужбі посольства. Тим часом там відмовилися коментувати пущеної чутки, яку, нагадаємо, в день її поширення відмовилися коментувати в Києві й Ашгабаті.

Однак це не означає, що на темі газових переговорів можна поставити крапку. Аналітики вважають, що фіксованої ціни: будь то стара в 50 доларів за тисячу кубометрів газу чи нова в 95, — не буде ніколи. Фіксована ціна вигідна насамперед олігархам, бо вони закладають її у вартість своєї продукції. Для звичайних же споживачів фіксована ціна, з одного боку, начебто гарантує непідвищення вартості комунальних тарифів, але, з другого, інвестори ніколи не вкладатимуть гроші в житлово-комунальне господарство України. А це означає удар по нашій з вами кишені.

(Закінчення на 5-й стор.).

Пташиного грипу немає, але курей краще знищити

Сьогодні інфекції пташиного грипу в Криму немає. Такі сенсаційні заяви нині лунають від співробітників ветеринарної медицини, МНС та міліції АРК. Проте спеціалісти продовжують подвірові обходи з метою виявлення можливого зараження домашнього птаства. На апаратних засіданнях у Сімферополі ветеринарні лікарі заявляють про можливість нових спалахів пташиного грипу в березні. Ветеринари вважають: щоб їх уникнути, необхідно в найближчі чотири роки знищити всю птицю, інакше епідеміологічна ситуація буде в підвішеному стані, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

(Продовження теми читайте на 5-й стор.).

Пам'ятники Василю Стусу творили і скульптори, і в'язні

Фото Олександра ГОРДЄВИЧА (Укрінформ).

Виготовлений майже 40 років тому бронзовий горельєф поета встановлено минулої суботи в його рідному селі Рахнівка на Вінниччині. До речі, на цьому місці раніше стояв інший пам'ятник поету. Виготовили його вісім років тому... в'язні Стрижавської колонії, що неподалік Вінниці, на завдання тодішнього міліцейського керівництва області. Рідні Василя Стуса кажуть, що та робота була не дуже вдалою. Складалося враження, що Василя закували в каміння. Два роки тому народний депутат України вінничанин Анатолій Матвієнко ініціював створення нового пам'ятника. Тоді й згадали про роботу київського скульптора Бориса Довганя.

Хвилюючу історію розповіли присутнім на відкритті вдова поета Валентина Василівна і син Дмитро. У 1968-69 роках Василь Стус позував Борису Довганю. Скульптор побачив у ньому цікавий типаж. Поет був нетерплячий, тому на кожен наступний сеанс, а їх було трохи більше десяти, скульптору доводилося довго його вмовляти. Роботу навіть представили на виставці. Але невдовзі зняли. Донедавна вона зберігалася у майстерні скульптора, який згодом передав її одному з музеїв Києва. Фахівці кажуть, що художник дуже точно передав вираз обличчя, зокрема поетів погляд.

(Закінчення на 4-й стор.).

■ НОВИНИ

Маяк розбрату

Усі об'єкти навігаційно-гідрографічного забезпечення на морському узбережжі, маяк Ялтинського морського торгового порту також, є власністю України. Про це «Голосу України» заявили у прес-службі Мінтрансзв'язку України з приводу чергової українсько-російської конфліктної ситуації.

Цього разу яблуком розбрату став маяк «Ялтинський». 12 січня для забезпечення його роботи між «Держгідрографія» і Ялтинським портом було укладено додаткову угоду до чинного договору про забезпечення електроенергією цієї гідротехнічної споруди та угоду про відшкодування порту земельного податку за землю під ним. Відповідно до документів адміністрація порту забезпечила допуск на маяк представників «Держгідрографії». А представники Чорноморського флоту РФ, довідавшися про це, заявили про «захоплення маяка» і, м'яко кажучи, ініціювали питання про його статус. Глава українського МЗС Борис Тарасюк вважає, що процес повернення в українську власність маяків у Криму законний: «У Росії немає жодних правових підстав стверджувати, що ці об'єкти мають якийсь стосунок до Чорноморського флоту».

(Закінчення на 5-й стор.).

Потрапили до крижаного полону

Турецьке судно «Оген-Бей», яке здійснювало рейс до Маріуполя, у неділю підібрало на борт трьох українських рибалок. Їхній катер типу «Амур» виявився затиснутим кригою на відстані 11,5 морської милі (21,3 кілометра) від берега. За словами потерпілих, неподалік перебував ще один катер із рибалкою на борту. Інформацію було передано до морського координаційного рятувального підцентру Міністерства транспорту та зв'язку в Маріуполі. Про пригоду було сповіщено всі судна в акваторії Азовського моря. Після погодження із прикордонною службою на пошуки вирушив морський буксир «Капітан Гісич» із одним із врятованих рибалок на борту. Імовірне місце перебування катера було обстежене, однак судна не виявили. Пізніше стало відомо, що рибалка дістався берега самостійно, **повідомляє наш власний кореспондент на Донеччині Ліна КУЩ.**

КОРОТКО

■ У Чернівецькій області митники затримали понад 28 тонн контрабандних помідорів та огірків.

■ Українські військові інспектори торік провели спостережні польоти над територіями десяти країн.

■ В Ізраїлі госпіталізовано пацієнта з підозрою на пташиний грип.

■ Добудова приміщення секретаріату Президента коштуватиме 52 млн. грн.

■ Голова МАГАТЕ припускає можливість існування в Ірані військової ядерної програми.

■ "КамАЗ-Майстер" став семикратним переможцем супермарафону "Дакар-2006".

Голова Центрвиборчкому Ярослав ДАВИДОВИЧ: «Перший випуск передвиборної агітації за державний рахунок ми будемо дивитися на УТ-1 з 19.00 до 19.30, другий — з 20.00 до 20.30. На Національному радіо перший випуск з 19.30 до 20.00, другий — з 21.10 до 21.40»

«Фонд державного майна України цілком готовий до проведення інвентаризації майна Чорноморського флоту РФ на підставі відповідних рішень Кабінету Міністрів України», — заявила на відомчій нараді голова ФДМУ Валентина СЕМЕНЮК

■ ПОГОДЖУВАЛЬНА РАДА

До бюджету, ймовірно, буде внесено зміни

(Початок на 1-й стор.).

У середу народні обранці розглянуть низку соціальних документів, які передбачають внесення змін, зокрема, до законів «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям» (щодо врахування матеріально-побутових умов сімей, які володіють земельною ділянкою), «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності» та «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» (стосовно сімей військовослужбовців, які загинули в Афганістані). Цього ж дня парламентарії мають включити до порядку денного зміни до Закону «Про Державний бюджет України на 2006 рік» (щодо соціального захисту дітей війни). «Однак з цього питання досі відсутній висновок профільного комітету», — зауважив Володимир Литвин. Він попросив членів комітету не зволікати з його розглядом.

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин вітає з днем народження Михайла Теплюка, керівника головного юридичного управління Апарату Верховної Ради. *Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.*

У четвер парламентарії мають розглянути 39 питань, зокрема, у другому читанні проекти законів про дитяче харчування, про тимчасові слідчі та спеціальні комісії Верховної Ради, про мораторій на підвищення цін і тарифів на житлово-комунальні послуги та спожиті у побуті природний газ і електроенергію, послуги громадського транспорту (крім таксі), а також зміни до Закону «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» (щодо допомоги на дітей одиноким матерям).

Сесія має також розглянути п'ять документів з пропозиціями Президента, зокрема: зміни до законів про податок з доходів фізичних осіб щодо оподаткування спадщини, про податок на додану вартість, про порядок направлення підрозділів Збройних сил України до інших держав. Цього ж дня сесія має розглянути й питання ратифікації. А також включити до порядку денного питання про утворення тимчасових слідчих комісій Верховної Ради «Для вивчення обставин купівлі ВАТ «Укрнафта» автозаправних станцій за завищеними цінами, що призвело до вимивання багатьох мільйонів гривень, та для запобігання інших спроб розкрадання державних коштів» і «З розслідування обставин спроби зриву виконання пільгового для України інвестиційного проекту — кредитної угоди між Україною та Японією, спрямованої на будівництво нового терміналу в міжнародному аеропорту «Бориспіль».

Останнього сесійного дня заплановано розглянути сім законопроектів. Зокрема, проект закону про особливості бюджетної підтримки реалізації заходів з енергозбереження у бюджетних установах, про оподаткування житла.

Водночас В. Литвин під час засідання погоджувальної ради звернувся до парламентських комітетів з проханням невідкладно розглянути документи, повернуті з пропозиціями Президента, для того, щоб остаточно визначитися по них, а також розглянути всі питання, які стосуються ратифікації, «щоб жодного не залишилося на розгляді в комітеті». До того ж Голова Верховної Ради нагадав, що Конституція передбачає паритетне призначення суддів Конституційного Суду — Президентом, з'їздом суддів та Верховною Радою. Цей паритет має забезпечити об'єктивність Конституційного Суду, наголосив Володимир Литвин. Він закликав парламентаріїв вносити свої кандидатури на ці посади, якщо не задовольнять подані. У свою чергу, Нестор Шуфрич (фракція СДПУ(о) запропонував запросити до парламенту Генерального прокурора, щоб він дав оцінку заявам Романа Безсмертного стосовно впровадження прямого президентського правління.

Олена ГОРБУНОВА.

Спрямувати сили на консолідацію суспільства

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин, виступаючи минулих вихідних у прямому ефірі на телеканалах «Інтер» та «ICTV», запропонував вихід із політичної кризи, яка виникла в країні після відставки уряду.

Насамперед, за словами В. Литвина, треба визнати, що прийняте парламентом рішення набрало чинності, а уряд функціонує у дещо пониженому статусі й отримав попередження за результати господарювання і непрозору політику в газовій сфері. Потім — провести публічний діалог за участю Президента, парламенту та уряду і визначити, що треба робити для розв'язання нагальних соціальних і економічних проблем до завершення виборчої кампанії. І піти на переформатування уряду: ввести до нього професіоналів, а не політиків. Після погодження кандидатур і кадрового оновлення уряду, парламент, на думку В. Литвина, може повернутися до постанови про відставку уряду, прийнятої 10 січня ц. р., і скасувати її. Якщо ж депутати наполягатимуть, що постанову Верховної Ради було проголосовано з порушенням процедури, то тоді, нагадав В. Литвин, парламент може порушити питання про скасування іншої постанови — про недовіру уряду В. Януковича, прийняту 1 грудня 2004 року.

«Розпуск Президентом парламенту можливий лише за однієї умови: якщо глава держави забуде, що існує Конституція і закони», — сказав В. Литвин і порадив Президентові «стояти над сутичкою, а не ставати на один бік». А розібратися у висловлюваннях керівника виборчої кампанії блоку «Наша Україна» Романа Безсмертного, котрий запропонував Президентові «розігнати Верховну Раду і Конституційний Суд», Верховна Рада, за словами її Голови, дасть доручення Генеральній прокуратурі України.

Коментуючи заяву Президента України про намір провести всеукраїнський референдум щодо змін до Конституції, які стали чинними з нового року, Володимир Литвин нагадав відповідну законодавчу процедуру. За Конституцією, Президент України має право оголошувати референдуми за народною ініціативою. Для цього треба зібрати три мільйони підписів громадян України, до того ж не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області. Референдуми можна проводити стосовно трьох розділів Основного Закону: загальні засади, вибори і референдуми, порядок внесення змін до Конституції. Тобто спочатку доведеться внести зміни до розділу 13 Основного Закону про порядок внесення змін до Конституції, а вже потім, власне, проводити референдум про конституційний лад. «Але головне — результати референдуму мають бути реалізовані через Верховну Раду, — наголосив Голова парламенту. — Треба думати, що буде з країною після оголошення референдуму». Бо в разі проголошення одного референдуму, на його думку, одразу буде зініційовано проведення інших референдумів: про вступ України до НАТО, статус російської мови, федеративний устрій, особливий статус деяких територій тощо. «Зараз потрібно зайняти консолідовану позицію, — переконаний Володимир Литвин. — Усі повинні прийти до тями, демобілізувати себе із виборів і починати працювати на Україну (маю на увазі насамперед уряд). Спрямувати сили на те, щоб думати, якою буде країна після виборів і що потрібно робити для консолідування, а не розсварення українського суспільства».

Підстав для скасування постанови про відставку уряду немає

У парламенті зареєстровано постанову Верховної Ради «Про скасування раніше прийнятої постанови Верховної Ради про відставку Прем'єр-міністра України, членів Кабінету Міністрів від 10 січня 2006 року». Однак, на думку Голови Верховної Ради Володимира Литвина, скасувати цю проголосовану 10 січня постанову нереально. «Верховна Рада не може приймати одну постанову, а через декілька днів іншу — абсолютно протилежну», — зазначив він і додав, що в цій ситуації потрібен комплексний підхід для оцінки того, що відбувалося. Звичайно, можна вдавати, що жодної постанови немає. Як дехто намагається це зробити. Але постанова прийнята, вступила в дію і не оскаржена, а отже, вона чинна. Володимир Литвин переконаний, що продуктивнішим шляхом у цій ситуації буде проведення відповідного діалогу, визначення того, що потрібно робити і які рішення приймати. Оскільки уряд діє в дещо пониженому статусі і повноваження залишаються ті, що були, на переконання Володимира Литвина, можна піти шляхом розширення бази підтримки і розуміння позиції уряду в парламенті. Зокрема, через здійснення часткової кадрової ротації у складі уряду. «На моє переконання, це був би найоптимальніший варіант», — зазначив Володимир Литвин.

На запитання, чи підтримуватиме Володимир Литвин імпічмент Президента в разі скасування політичної реформи, глава Верховної Ради відповів, що політичних і правових підстав говорити про імпічмент сьогодні немає. На думку Голови парламенту, глава держави запропонує провести референдум. «Але, на моє переконання, важливі не так результати референдуму, як те, що з ними робити». Нереальним Володимир Литвин вважає і напрацювання нового тексту Конституції. У такому разі можна взагалі відмовитися від Основного Закону країни і жити так, як заманеться, за принципом революційної доцільності, зазначив він. «Створюється враження, що хай би хто прийшов до влади, завжди бракує повноважень. Замість того, щоб організувати роботу, всі борються за повноваження», — зауважив Голова Верховної Ради. А от заяви лідера фракції «Наша Україна» Миколи Мартиненка в недоцільності проведення додаткових пленарних засідань Голова парламенту вважає безпідставними. «Протягом цієї сесії було подано майже 50 президентських законопроектів, 39 з них прийнято. Відхилено п'ять документів (цього тижня розглядатимуть ще п'ять законопроектів. — **Ред.**). Тож скаржитися, що Верховна Рада не розглядає президентські законопроекти, немає підстав» — наголосив Володимир Литвин.

Олена РОМАШКІНА.

Без нагнітання ситуації

Верховна Рада цього пленарного тижня навряд чи повернеться до питання призначення суддів Конституційного Суду. Таку думку висловив Перший заступник глави парламенту Адам Мартинюк на прес-конференції після закінчення погоджувальної ради. На його переконання, чотири вакантні посади від парламенту так і залишаться вільними через те, що фракції, які постійно говорять про відсутність Конституційного Суду, участі в голосуванні фактично не беруть і водночас не пропонують інші кандидатури.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Отже, відбувається «політична гра», зауважив Адам Мартинюк. А тому прогноз песимістичний, зазначив він. Водночас Перший заступник Голови Верховної Ради привернув увагу журналістів до тексту листа Президента до Верховної Ради. У ньому, зазначив він, міститься вимога скасувати постанову про відставку уряду. «На превеликий жаль, нинішній Президент за поведінкою і формою висловлювань дедалі більше нагадує попереднього главу держави», — зауважив Адам Мартинюк. Жоден законодавчий акт, наголосив він, не передбачає права глави держави ставити вимоги перед вищим законодавчим органом країни. Звертатися з проханням, пропозицією, законодавчою ініціативою скасувати своє рішення може, але не з вимогою, констатував Адам Мартинюк.

Щоправда, підстав говорити про імпічмент Президента немає, переконаний він. Зокрема, через те, що достатньої кількості голосів — 375 — у парламенті немає.

А щодо подій у Криму із захопленням маяків, то Адам Мартинюк переконаний: це питання у тій чи іншій формі у парламенті розглядатиметься. Принаймні, зауважив він, на погоджувальній раді пролунала пропозиція створити тимчасову слідчу комісію з питань Чорноморського флоту. Хоча, зауважив він, це питання вже кілька разів ставили на розгляд парламенту, але сесія його не підтримала. «У проблемах з Чорноморським флотом, як і з газом, треба менше робити заяв, а спокійно, на дипломатичному рівні розібратися, що і кому належить, нагнітання ситуації ні Україні, ні Росії користі не дасть», — переконаний Адам Мартинюк.

Вл. інф.

Адам МАРТИНЮК — кандидат на посаду київського міського голови

У неділю 15 січня позачергова, 49-та, конференція Київської міської організації КПУ одноголосно висунула Першого заступника Голови Верховної Ради України, другого секретаря ЦК Компартії України Адама Мартинюка кандидатом на посаду київського міського голови від Київської міської організації Комуністичної партії України.

У своєму виступі перед делегатами конференції Адам Мартинюк подякував за довіру і дав згоду балотуватися на посаду київського міського голови. Він обґрунтовано виклав своє бачення сучасного політичного і соціально-економічного становища в Україні загалом і в її столиці зокрема, детально зупинився на питаннях місцевого самоврядування і шляхах їх розв'язання, а також на таких специфічних київських проблемах, як хаотична, непродумана забудова міста, особливо його центральної історичної частини, транспортне забезпечення киян і гостей столиці, ліквідація безробіття, розвиток житлово-комунальної інфраструктури.

Іван ГАВРИЛИШИН.

«Верховна Рада не може приймати одну постанову, а через декілька днів іншу — абсолютно протилежну»

Від чого відмовився Президент

Президент України Віктор Ющенко заявив про відкликання свого підпису під документом, який публікуємо в повному обсязі

Меморандум порозуміння між владою та опозицією

Усвідомлюючи відповідальність перед Українським народом у час небезпечної для майбутнього країни політичної кризи, ми вважаємо своїм патріотичним обов'язком розпочати нині конструктивний діалог між опозицією та владою. Змістом цього діалогу є спільне вироблення стратегії подолання кризи і виведення України на шлях розбудови благополучного суспільства, на шлях громадянського примирення і консолідації державницьких політичних сил.

Положення даного Меморандуму ми розглядаємо як наповнення конкретним змістом підписаної «Декларації єднання та співпраці заради майбутнього України», як механізм реалізації Декларації, як крок у справі порозуміння над поділами, як наше прагнення до конструктивного діалогу на благо українського народу.

Таким чином, ми вважаємо за необхідне і домовляємося про наступне:

1. Впровадження політичної реформи;

2. Недопущення політичних репресій проти опозиції;

3. Внесення проекту закону України «Про амністію» з визначенням у ньому ст. 157 та ст. 158 Кримінального кодексу України;

4. Невідкладне введення в дію закону про внесення змін до Закону України «Про статус депутатів місцевих рад», яким передбачається законодавче врегулювання порядку притягнення депутатів місцевих рад до юридичної відповідальності;

5. Прискорення прийняття закону України «Про статус та права опозиції» (із закріпленням за опозицією керівництва у парламентських комітетах: з питань свободи слова та інформації, з питань бюджету, з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією та Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації);

6. Прискорення прийняття законів України «Про Кабінет Міністрів України», «Про Президента України»;

7. Прозоре формування Уряду на принципах професіоналізму та відокремлення влади від бізнесу;

8. Законодавче врегулювання гарантій прав власності;

9. Недопущення фактів чинення тиску на судові органи;

10. Невтручання органів влади та посадових осіб в хід підготовки та проведення виборів народних депутатів України, депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів 26 березня 2006 року, незастосування адмінресурсу.

Повне і беззастережне виконання підписаних домовленостей є свідченням можливості консенсусу між владою і опозицією, вмінням ставити інтереси народу над власними амбіціями.

В. о. Прем'єр-міністра України Юрій ЄХАНУРОВ.
від Партії регіонів Віктор ЯНУКОВИЧ.
Президент України Віктор ЮЩЕНКО.

22.09.2005 р.

■ СКАНДАЛ

Суперечка за престижну будівлю

Депутати Верховної Ради автономії ухвалили рішення про виселення Українського фонду миру та товариств «Україна-Світ» і міжнародних зв'язків із приміщення в Сімферополі по вулиці Пушкіна, 20, яке несподівано віддали Держкомітету фінансового моніторингу.

Уже два тижні «напівбездомні» переконують кримських владників: ніколи раніше депутати попередніх скликань не піднімали руку на ці поважні інституції, бо визнавали їх суспільну значущість. Хоча спроб виселити одразу три громадські організації з центру міста вистачало й раніше. Орендували ж вони це приміщення безперервно упродовж 30 років. Та й не можна за чинними законами в односторонньому порядку, без судового рішення, розірвати договір оренди, ухвалений рішенням ВР АРК у 2003 році до 2025 року. До того ж розривання договорів — це прерогатива Фонду держмайна.

Кримчани припускають, мовляв, на будинок у престижному місці «поклали око і лапу» ті, хто хоче після переривання договору про оренду і передачі споруди «тихо» її приватизувати. Деякі кримські депутати визнають свою помилку, говорячи, що пропозицію передати приміщення було внесено до порядку денного сесії з порушенням процедури, без розгляду в комісіях. Нині на вимогу громадськості виконання одіозного рішення зупинено.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

■ ФОТОФАКТ

Фото Володимира ТОКАРЦЯ (УНІАН).

У Києві пройшов апробацію український банківський автомобіль «Вепр-С», призначений для перевезення грошових та інших цінностей. Його суцільний корпус з броньованої листової сталі завтовшки 8 мм відповідає вимогам, що ставляться до машини БТР-3У.

■ ОФІЦІЙНО

ПОСТАНОВА
Верховної Ради України

Про звіт Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України для перевірки ситуації, що склалася на ринку зерна і хліба в Україні

Заслухавши та обговоривши звіт Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України для перевірки ситуації, що склалася на ринку зерна і хліба в Україні (далі — Тимчасова слідча комісія), Верховна Рада України **постановляє:**

1. Звіт Тимчасової слідчої комісії взяти до відома.

2. Рекомендувати Кабінету Міністрів України розробити дієвий механізм державного регулювання на ринку зерна і хліба.

3. Направити Генеральній прокуратурі України отримані Тимчасовою слідчою комісією матеріали, які містять інформацію щодо фактів порушення законодавства на ринку зерна і хліба в Україні.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН

м. Київ,
16 грудня 2005 року.
№ 3232-IV.

ПОСТАНОВА
Верховної Ради України

Про дострокове припинення повноважень народного депутата України Гладкіх В. І.

Відповідно до пункту 1 частини другої статті 81 Конституції України Верховна Рада України **постановляє:**

Припинити достроково повноваження народного депутата України Гладкіх Василя Івановича, обраного в одномандатному виборчому окрузі № 179, Харківська область, у зв'язку з особистою заявою про складення ним депутатських повноважень.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ,
12 січня 2005 року.
№ 3315-IV.

«У зв'язку з виключенням із списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Федорчука Я. П.:

Саміляка Сергія Валерійовича (номер посвідчення 495/05),

Полякової Ірини Юріївни (номер посвідчення 495/23).

Управління кадрів».

Гаранти патронату

■ ТЕМА

На верхніх щаблях нової влади істерика: вчорашні сільські хлопці, забувши, що ділять не межу, а владу, не добираючи слів, з трибун багатолюдних мітингів, які буцімто ніхто й не організовував, на чім світ стоїть обливають помиями парламент — аж до ненормативної лексики. А чому б і ні: розпочав же найголовніший начальник з журналістської морди, то навіщо церемонитися тим, котрі стоять нижче?

Але я про інше. За правилами дипломатичного протоколу, коли в державі відбуваються важливі політичні події, то країни-сусіди, стратегічні чи інші партнери надсилають вітальні послання. Як, приміром, після парламентських виборів в Іраку: США на весь світ розтрубили про перемогу тут демократії. Америка любить Україну не менше, ніж Ірак, а Європа — то й поготів.

У нас теж відбулася епохальна подія — Україна стала парламентсько-президентською республікою. Реалізовано найголовнішу ідею Майдану — ліквідовано основу для існування авторитарної влади однієї особи. Але жодного вітання наша нова влада не одержала. Та й сама вона чомусь не радіє перемозі демократії. Натомість Президент заявляє про неконституційні дії парламенту, а його соратники — що головним їхнім завданням буде робота над внесенням змін до Конституції. Що б це означало?

Час нагадати: першого грудня 2004 року після другого туру президентських виборів з метою врегулювання політичної кризи було зафіксоване компромісне рішення, з котрим можна ознайомитися в «Голосі України» за 3 грудня 2004 р. У пункті 4 спільної заяви, зокрема, записано: «Сторони дійшли згоди щодо прийняття у пакеті з внесенням змін до Закону «Про вибори Президента України» політичної реформи з внесенням змін до Конституції України відповідно до проекту Закону 4180 та формування на цих засадах уряду України». Крім самих учасників політичного конфлікту, гарантами виконання рішення стали представник ЄС Хав'єр Солана, генсек ОБСЄ Ян Кубиш, спікер Держдуми Росії Борис Гризлов, президенти Польщі та Литви Александр Квасневський і Валдас Адамкус. До речі, на правових засадах цієї угоди Віктор Ющенко став Президентом.

Як реалізовується спільна заява? Кожен з гарантів запровадження політреформи торік не раз побував в Україні, але жоден не занепокоївся, що нова влада не переймається реалізацією політреформи. А також тим, що Президент не вживав заходів для розширення складу Конституційного Суду, котрий пропонувала Верховна Рада. А власні пропозиції подав лише минулого жовтня. Чомусь це не цікавило європейські й міжнародні інституції, котрі рік тому вважали політреформу головною нормою становлення демократії в Україні. Втім, ПАРЄ лише місяць тому висловила Верховній Раді невдоволення щодо недоукомплектованості складу Конституційного Суду. Такий от європейський подвійний стандарт: одна сторона з незрозумілих причин провалює справу, а відповідальність європейські головні демократи покладають на другу. Тим часом саме провладна «Наша Україна» не бере участі в голосуванні щодо цього. Хіба така ситуація вигідна Верховній Раді, а не комусь іншому, з кого й треба було б запитати?

Нині і Президент, і його соратники звинувачують парламент у неконституційних діях і порушенні норм демократії, поставивши під сумнів пакетне голосування 2004 року, котре в спільній заяві одержало міжнародні гарантії і підтримку. Складається враження, що наш Президент про гарантії «забув», а самі гаранти цього навіть не помітили...

Та й хіба не Президент Віктор Ющенко після вступу на посаду зчинив метушню, щоб загальмувати реалізацію політреформи під різними приводами? А що став на позицію стороннього спостерігача та невтручання — то без сумніву. Мабуть, вважав, що без з його згоди справа не рушить з місця. Коли ж поправки до Конституції стали чинними, то почав розказувати, що Україна начебто не готова до переходу на новий рівень демократії, а парламент неспроможний керувати країною. Хіба не про це свідчить черговий виток протистояння Президента і Кабміну Верховній Раді, породжений переговорами з «Газпромом» та спровокований Юлією Тимошенко, яка рухається «курсом, паралельним з Віктором Ющенком»?

А що міжнародні гаранти? Жоден з них на ситуацію не відреагував. Лише речник Єврокомісії Емма Удвин висловила занепокоєння відставкою Кабміну, закликавши відновити стабільність в Україні. Але — жодного слова про політреформу. Складається враження, що в ЄС перевелися специ зі складання різноманітних «дорожніх карт», які вказали шляхи вступу України в НАТО, ЄС, СОТ, але не спромоглися визначити, в який спосіб тут розвиватиметься демократія. Бо, приміром, хіба не дивно: в жодній країні Європи участь будьяких партій у виборах під патронатом Президента — в принципі неможлива. Але такий передвиборний хід в Україні та сама Європа сприйняла, як само собою зрозуміле. Хоча очевидно: будь-яка партія може оспорити результати таких виборів, бо застосування тут адмінресурсу не викликає сумніву. А може, й у решті питань наші гаранти бажають зберегти патронат Президента — щоб у надлишку благ залишився бодай якийсь дефіцит? Приміром, демократії. Адже досі всі міжнародні переговори велися переважно з Президентом. Коли Верховна Рада, за Конституцією, почала відігравати більшу роль, то, здається, міжнародні гаранти відразу захотіли її обмежити. З тим, щоб мати справу лише з однією особою — патроном усієї держави. З одним ним домовлятися ж простіше, ніж з усією Верховною Радою. А нашому Президенту вочевидь до вподоби такий собі патерналістський (батьківський.) спосіб управління...

Короткий висновок: торік Європа стала гарантом патронату, а не демократії. А може, європейці вважають, що демократія не повинна поширюватися за межі ЄС: раптом усі стануть демократами, а чиновники спільноти залишаться без робочих місць? Чи не дорогувато для України?

І насамкінець. Замість того, щоб виконувати зобов'язання, взяті торік щодо політреформи, єврокомісари запросили «на килим» Юлію Тимошенко та Віктора Януковича. Мабуть, для того, щоб знову навчати нас жити за тими урізаними нормами демократії, які вони хотіли б бачити в Україні...

Валентина ПИСАНСЬКА.

Колектив апарату Верховної Ради України висловлює щире співчуття головному консультанту секретаріату Голови Верховної Ради України ЛАВРИК Валентині Вікторівні у зв'язку з тяжкою втратою — смертю матері **ІЛЬЧЕНКО Віри Олександрівни.**

НОВИНИ

ВІВТОРОК, 17 СІЧНЯ 2006 ■ № 8 (3758)

Учора розпочався всеукраїнський гастрольний тур відомої вистави «Варшавська мелодія-2»

Начальник Київської міліції Віталій ЯРЕМА пропонує реєструвати мобільні телефони, щоб потім за спецкодом їх було легко шукати

■ У НОМЕР

Ультиматум пилорамам-нелегалам

Чернігів. У області офіційно працює 333 пилорами, ще майже 600 — нелегально. У цьому зв'язку голова облдержадміністрації Микола Лаврик оголосив про місячний термін добровільної реєстрації цих несанкціонованих підприємств, які працюють за готівку і не сплачують податків. На Чернігівщині збираються провести інвентаризацію усіх структур, причетних до переробки лісу.

Вл. інф.

Атака на «одноруких бандитів»

Дніпропетровськ. Правоохоронці міста розпочали масові перевірки законності роботи вуличних гральних автоматів. З'ясувалося, із 79 таких точок без жодних документів і дозволів працює 51. Приватні підприємці, які займаються цим бізнесом, донедавна взагалі не реагували на вимоги контролюючих органів. Уже демонтовано перші п'ять незаконних точок. Поки що опечатаних «одноруких бандитів» буде передано на збереження, а стосовно їх власників складено відповідні акти, котрі направлятимуть до суду.

Схоже, «автоматні» війни перекинуться на інші міста Дніпропетровщини. Адже у Нікополі, приміром, цю проблему навіть розглядали на одній із сесій міськради.

Сергій КРАВЧЕНКО.

Дорогі жарти

Рівне. У напруженому режимі напередодні старого Нового року працювали надзвичайники. Щойно перевірили анонімне телефонне повідомлення про нібито наявність вибухового пристрою у приміщенні Рівненського центрального автовокзалу, як надійшло нове — про таку само небезпеку у потязі № 83 «Одеса—Ковель», що стояв на станції. На щастя, і цей виклик виявився неправдивим. Але такі жарти обійшлися державі у кругленьку суму та ще й створили незручності багатьом громадянам. Адже потяг затримали більш ніж на годину, в обох випадках рятувальники змушені були евакуювати майже півтисячі людей.

Олександра ЮРКОВА.

Пам'ятники Василю Стусу творили і скульптори, і в'язні

(Початок на 1-й стор.).

На прохання вдови поета Борис Довгань, лауреат премії ім. Василя Стуса, трохи доопрацював роботу (зробив м'якшими риси обличчя), і її встановили на постаменті з мармуру двох видів (верхня частина вишневого кольору, нижня — світлого) на подвір'ї школи у селі, де народився Стус. Учасники урочистостей, серед яких рідна сестра Стуса Марія Семенівна з онучкою Евеліною, двоюрідні брати, інші родичі, які мешкають у Рахнівці та райцентрі Гайсин, також взяли участь у відкритті меморіальної дошки з написом: «На цьому місці стояла хата, в якій 6 січня 1938 року народився поет Василь Стус». Напилися води з криниці, яку викопав у 1939 році батько поета Семен Дем'янович.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Костюм Діда Мороза у скриню!

■ ТРАДИЦІЇ

«Коли я перший раз нарядився у костюм Діда Мороза, — каже оператор машинного доїння корів селянсько-фермерського господарства «Пролісок» Козятинського району на Вінниччині Володимир Сіранчук, — мене ніхто не впізнав: ні голова, ні односельці, а дехто твердив, що це привезли артиста з області...».

Фото Володимира ОСЬМУШКА.

А почалося усе так: одного разу перед Новим роком непосидючий і до всього беручкий Сіранчук вирішив повеселити жіноче товариство ферми. Утім, мав думати не лише про свій колектив. Якраз того року йому доручили очолити профком господарства. Щоправда, на громадських засадах. Тоді він і гадки не мав, що костюм Діда Мороза може так разюче змінити людину: «Навіть голосу ніхто не впізнав».

Відтоді жодне новорічне свято в їхній Флоріанівці не обходиться без Сіранчука. Снігуроньки змінюються часто, а Дід Мороз той самий. Правда, так склалося, що здебільшого ними були представниці родини Яришевських. Ось і цього разу роль Снігуроньки-2006 виконувала восьмикласниця Ліля Яришевська. Дівчинка здібна і в навчанні, і в художній самодіяльності. За традицією, виділяють коней, запрягають у сани або ж бричку (бували й безсніжні новорічні свята). Їдуть усталеним маршрутом: спершу віншують тваринників, тоді трудівників усіх інших підрозділів господарства, а відтак, як кажуть, від хати й до хати. Аж до вечора. Тоді на Діда Мороза й Снігуроньку чекають у сільському Будинку культури. Музичний супровід виконує постійно ще один представник родини Яришевських — Михайло Михайлович. Він незрячий, але баяніст — заслухаєшся!

Роботи у Діда Мороза вистачає аж до старого Нового року. Тільки після свята Василя він може акуратно скласти костюм і забути про нього на цілий рік. «Це тільки здається, що надовго. Насправді не встигнеш оглянутися, а вже знову Новий рік... У молодості роки тягнуться поволі, а далі — біжать, як розгнуздані коні. Але доки ноги носитимуть, — усміхається Сіранчук, — повірте, не дам вмерти у селі цій гарній традиції новорічних віншувань».

Василь СТРАШНИЙ, Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

На знімку: у такому вбранні Володимира Сіранчука справді не впізнати, у ролі Снігуроньки — Ліля Яришевська.

Трагедія у Менському зоопарку

14-річному Олегу Єрмоленку, на якого минулої суботи у зоопарку міста Мена Чернігівської області напав ведмідь, зроблено операцію. У результаті нападу тварини хлопець позбувся двох рук, причому правої — аж з частиною лопатки. Нині хворий прийшов до тями. Про це кореспонденту «Голосу України» повідомив заступник завідувача медичної частини Менської райлікарні Володимир Салій. Працівники Менського зоопарку здали для Олега кров.

Нагадаємо, що трагедія сталася обідньої пори. «У той час відбувалося годування звірів, — розповіла директор зоопарку Зінаїда Чирва. — 700-кілограмовий ведмідь Тимка отримав від доглядача порцію моркви. Коли працівник зоопарку пішов, щоб принести звіру води, Олег вирішив сфотографувати велетня. Хлопець перескочив велику огорожу і опинився поблизу клітки. Зазначу, що він знехтував попереджувальні написи, що це робити небезпечно. Оскільки металеві штирі клітки заважали зробити якісне фото, Олег просунув крізь них руки з фотоапаратом. Електроспалах при цьому, вочевидь, налякав ведмедя, і Тимка, схопивши хлопця за обидві руки, почав затягувати його у клітку...» Працівникам зоопарку ледве вдалося визволити потерпілого.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Льодовиковий період

У переддень Водохреща по всій Україні вдарять справжні хрещенські морози. Щоправда, з різною силою — від 12 до 20 градусів. За даними Укргідрометеоцентру, похолодання триватиме щонайменше до 23 січня. Усе буде, як за народними повір'ями: «Тріщи, тріщи, а вже минули Водохрещі». Значних опадів не очікується. А шкода, бо у народі кажуть: якщо на Водохреще йде сніг, рік буде врожайний. Через похолодання очікується погіршення стану озимих зернових культур і загибель частини посівів.

■ ФОТОФАКТ

«Точу все, що із заліза, навіть зуби», — каже точильних справ майстер киянин Едуард Мацишевський, поляк за походженням, залізничний електрик за освітою. Тридцять років тому за сімейними обставинами йому довелося змінити професію. Від діда він успадкував майстерність обробки металу, а завдяки спілкуванню з різними людьми став філософом.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Маяк розбрату

(Початок на 1-й стор.).

Офіційний представник МЗС РФ Михайло Камінін, у свою чергу, заявив, що Москва виступає проти політизації питань у двосторонніх відносинах. І росіяни наполягають, що «маяк має бути повернутий у склад гідрографічної служби ЧФ РФ».

Однак відповідно до міждержавної угоди України та Росії про взаємне визнання прав і регулювання об'єктів власності від 15 січня 1993 року Москва визнала права власності Києва на всі об'єкти СРСР, що є на території української держави. Підписанням базових угод з питань ЧФ від 28 травня 1997 року Росія підтвердила ці права. Лише частину об'єктів, визначених доповненнями №2 і №3 до угоди, передано в тимчасову оренду урядові РФ. Ялтинського маяка в цьому переліку немає. У додатку №2 до «Угоди про поділ ЧФ» спеціально зазначено: «Перелік засобів навігаційного обладнання, об'єктів та інфраструктури Гідрографічної служби ЧФ, що є на території України, буде остаточно погоджено в рамках Угоди між РФ і Україною про навігаційно-гідрографічне і гідрометеорологічне забезпечення безпеки мореплавання в Чорному й Азовському морях». Переговори з цього документа тривають досі, що і призвело до конфлікту.

Зрозуміло, що Москва бажає зберегти за собою до 2017 року цей гідрографічний район, передаючи його об'єкти Україні поступово. Однак Ялтинський порт самотужки утримував маяк, платив за нього всі земельні податки, витрати на утримання і за електроенергію. А російська сторона жодних витрат не мала і господарських договірних відносин з портом не має.

■ ФОТОФАКТ

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

У Києві — в Українському домі — відкрито виставку «Український костюм у часі й просторі». На ній представлено близько 60 експонатів.

Фіксованої ціни ніколи не буде

(Початок на 1-й стор.).

Ціна російського газу для України може коливатися залежно від змін на нафтовому ринку, заявив глава «Газпрому» Олексій Міллер в інтерв'ю телеканалові «Росія». «Тому ціна на українському ринку російського газу може бути протягом деякого часу і вищою, а може бути і нижчою», — підкреслив він. До речі, Президент РФ Володимир Путін не виключає, що в майбутньому ціна за російський газ, який поставляється в Україну, може знизитися.

Критиків угоди багато. Їхні аргументи відомі. Однак не можна не брати до уваги наявні позитиви: збережено баланс газу для України, українська труба — наш стратегічний об'єкт — не стала предметом торгу, Київ за нинішніми домовленостями реально одержує найдешевший (!) газ за всю історію незалежності країни. Парадоксально, але факт: нинішній газ по 95 дол. у загальній економічній схемі обходиться нам дешевше за той бартерний, який ми одержували по 50 дол. за 1 тис. кубометрів.

Та залишається загадкою питання про посередника і приватних осіб, що стоять за ним. Керівництво «Нафтогазу України» зверталось до «Райффайзенбанку» з пропозицією викупити 50% належних дочірній компанії цього банку акцій у «Росукренерго» або ж частину цього пакета, але позитивної відповіді так і не одержало. Про це повідомив глава правління «Нафтогазу України» Олексій Івченко. Коментуючи заяви деяких українських політиків про те, що в «Росукренерго» зацікавлені деякі українські посадові особи, котрі лобіюватимуть свої інтереси, Івченко повторив слідом за в. о. прем'єра Юрієм Єхануровим: «Мені відомі офіційні дані про те, що засновником «Росукренерго» є «Газпромбанк», який є стовідсотковою дочкою російського «Газпрому», і «Райффайзен Інвестмент», який є стовідсотковою дочкою «Райффайзенбанку». Приватні особи мені невідомі».

За розкриття таємниці про реальних акціонерів виступив навіть голова правління «Газпрому» Олексій Міллер. Представники «Райффайзенбанку» обіцяють оприлюднювати імена осіб, яких вони представляють, тільки через рік-півтора, коли акції «Росукренерго» буде переведено у вільний обіг. До того часу ця інформація залишатиметься банківською таємницею.

А тим часом Україна розширює географію власного видобутку газу. Як **повідомляє наш власкор Сергій Кравченко,** на території Магдалинівського району Дніпропетровської області відкрито нове, Східно-Виноградівське, газове родовище. Запаси газу на ділянці оцінюються в 400 млн. кубометрів. Для порівняння: в опалювальний сезон тепломережі Дніпропетровська споживають до 80 млн. кубометрів газу на місяць. На сьогоднішній день зону пошуково-розвідувального буріння на родовищі розширено. Зокрема, почато монтаж бурового верстата для буріння свердловини № 3. Позитивні результати буріння дадуть можливість приростити ще близько 75 млн. куб. м.

Яна СТАДІЛЬНА.

Голова РАТ «Газпром» Олексій Міллер:
«Ми поставляємо газ в Україну по 230 доларів»

— Олексію Борисовичу, за якою ціною купує Україна російський газ?

— Сьогодні ціна російського газу, який ми поставляємо в Україну, становить 230 доларів за 1000 кубометрів. Оскільки ми з Києвом перейшли на ринкові принципи роботи, ціна на наш газ для України може підвищуватись, а може і знижуватись. Адже ціни на газовому ринку прив'язані до цін на нафтопродукти. Якщо ціни на нафтопродукти зростають, то, цілком природно, зростає й ціна на газ, а якщо ціна на нафту падає, відповідно ціна на газ знижується. Тому ціна на газ на українському ринку може бути протягом деякого часу і вищою, і нижчою. Ринок усе розставить на свої місця.

— Це стосується всіх країн колишнього Радянського Союзу, в тому числі і тих, котрі перебували в неприродних, привілейованих, стосунках із «Газпромом»?

— «Газпром» переходить на ринкові принципи роботи абсолютно з усіма, без винятку, республіками колишнього радянського простору, що імпортують російський газ. Тепер тільки європейський ринок визначить ціни на російський газ. А перед ринком усі рівні. Перехід на ринкові принципи роботи — це перехід на грошові взаєморозрахунки і повне виключення непрозорих бартерних схем.

— Сьогодні багато говорять про непрозорість газових відносин з Росією.

— Відповідно до угоди, підписаної на початку січня між «Нафтогазом України» і «Газпромом», компанія «Росукренерго» є єдиним імпортером і російського і середньоазіатського газу на територію України. З російської сторони в цьому спільному підприємстві бере участь стовідсоткова «дочка» «Газпрому» — це «Газпромбанк». Тобто російська сторона абсолютно прозора і за власністю, і за структурою. Що стосується Києва, то Україна в цьому підприємстві представлена іноземним банком. Росія неодноразово порушувала питання про те, що було б правильно, якби засновниками в цьому спільному підприємстві виступали «Газпром» і «Нафтогаз України». З огляду на масштаб угоди, її суспільну значущість, було б логічно, щоб Україна була в цьому підприємстві представлена не іноземним банком, а державною компанією.

Записав ***Віктор ТИМОШЕНКО.***

Москва.

■ ФОТОФАКТ

Фото Анатолія МУДРИКА (УНІАН).

У концертному залі імені Глинки Запоріжжя відбулися випробовування органа «Pertige1» голландської фірми «VISCOUNT», виготовленого за ліцензією в Італії.

На знімку: заслужений артист України, соліст-органіст Національного будинку органної камерної музики України Володимир Кошуба (за органом), головний диригент симфонічного оркестру В'ячеслав Редя (ліворуч) і місцевий меценат і бізнесмен Володимир Кальцев на першій репетиції органа з обласним симфонічним оркестром запорізької філармонії.

Дівчинка, в якої підозрювали пташиний грип, померла

Нині турецькі епідеміологи продовжують проводити аналізи на наявність в організмі померлої дівчинки та її брата, який перебуває в лікарні в критичному стані, вірусу пташиного грипу штаму H5N1. Станом на 14 січня в Туреччині було офіційно підтверджено вісімнадцять випадків захворювання людей на пташиний грип. Підтверджені або випадки з підозрою на пташиний грип у птахів виявлені в 26 з 81 турецької провінції.

Згідно із вказівкою уряду, в країні створено комісію, якій доручено терміново розробити рекомендації про те, як уберегти птахівницьку галузь від розорення. Уже знищено понад 450 тис. свійської птиці. Через побоювання заразитися смертельним вірусом люди припинили купувати м'ясо птиці. За тиждень його продаж знизився на 70 відсотків. За оцінками експертів, спалах пташиного грипу може обернутися для птахівницької галузі Туреччини збитками в 25 млн. євро щомісяця, **повідомляє УНІАН.**

Іран загрожує відновити ядерну програму

Ситуація навколо намірів влади Ірану відновити ядерні дослідження продовжує загострюватися. Так, учора в Лондоні відбулися консультації представників США, Росії, Китаю й країн Євросоюзу з іранської ядерної програми.

Водночас представник Вищої ради національної безпеки Ірану Хосейн Ентезамі днями заявив, що у разі передачі іранського «ядерного досьє» на розгляд Ради Безпеки ООН Тегеран відновить роботу з реалізації своєї ядерної програми. За його словами, у цьому разі Тегеран «може в односторонньому порядку розірвати додатковий протокол з Міжнародним агентством з атомної енергії і припинити допуск до країни інспекторів МАГАТЕ з раптовими перевірками», **повідомляє РІА «Новини».**

■ СВІТ КОРОТКО

РОСІЯ

Від дружби до партнерства

У таку фазу переходять відносини Росії та Німеччини. Про це свідчить візит до російської столиці нового канцлера ФРН Ангели Меркель. Одне з обговорюваних питань — іранська ядерна програма, неабияку роль у котрій відіграє Росія. Напередодні Меркель різко висловилася про дії Тегерана, заявивши, що той перейшов останню межу. Інша тема — головування Росії у «великій вісімці» і запропонована Москвою концепція міжнародної енергетичної безпеки, що спричинює дедалі більше питань. Особливої гостроти тема енергобезпеки набула після україно-російського газового конфлікту.

ІЗРАЇЛЬ

Стан Шарона стабільно тяжкий

Прем'єр-міністрові Ізраїлю успішно зробили трахеотомію — операцію, що має допомогти йому перейти на самостійне дихання. Під загальним наркозом Шарону, який переніс обширний інсульт, розкрили трахею і ввели в розріз трубку для дихання. Однак загальний стан Шарона, як і раніше, не змінюється і залишається стабільно тяжким.

ФІНЛЯНДІЯ

Президента оберуть у другому турі

Напередодні жодному з кандидатів не вдалося набрати 50 відсотків голосів. За попередніми даними, діючий президент і кандидат від Соціал-демократичної партії Тар'я Халонен одержала 46,4 відсотка голосів. Її суперником буде кандидат від Консервативної Коаліційної партії колишній міністр фінансів Саулі Нііністо з 24 відсотками голосів.

ІНДІЯ ТА ПАКИСТАН

Новий раунд переговорів

Сьогодні й завтра в Делі відбудеться третій раунд переговорів між Індією та Пакистаном. У центрі обговорення питання про належність провінції Кашмір, а також проблеми забезпечення безпеки і миру між двома сусідніми державами, кожна з яких має ядерну зброю. У переговорах беруть участь міністри закордонних справ цих країн.

ЧИЛІ

Лідирує жінка

На президентських виборах у Чилі вперше в історії цієї країни перемагає жінка. Це представниця лівоцентристської коаліції Мішель Бачелет, котра набрала 53 відсотки голосів. За її суперника — кандидата від правої партії Національного відновлення Себастьяна Піньєру — проголосували майже 47 відсотків виборців, котрі взяли участь у другому турі виборів. Бачелет стане другою жінкою-президентом за всю історію країн Південної Америки.

ЮНІСЕФ планує виділити на реалізацію своїх програм в Україні до 2010 року 12,3 млн. доларів

Європейський банк реконструкції та розвитку обговорив з українським урядом проблеми реалізації проекту «Укриття» в Чорнобилі

Захист від радіації та брудних ігор

Якою має бути Національна комісія з радіаційного захисту населення?

Історичний екскурс

Питання про створення Національної комісії з радіаційного захисту населення України виникло на хвилі грандіозних зусиль з подолання наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, яка сталася 26 квітня 1986 року.

У Декларації про державний суверенітет України, затвердженій Верховною Радою УРСР 16.07.90 р., уперше проголошувалося: «Українська РСР має свою національну комісію радіаційного захисту населення».

Національну комісію з радіаційного захисту населення України (далі — НКРЗ) було створено за Постановою Верховної Ради Української РСР від 1 серпня 1990 р. №95-XII «Про невідкладні заходи щодо захисту громадян України від наслідків Чорнобильської катастрофи». У пункті 2 цієї постанови передбачалося: «З метою забезпечення науково обгрунтованого підходу до вирішення проблем радіаційного захисту населення з урахуванням регіональних особливостей республіки, розширення участі у міжнародному співробітництві з цих питань створити національну Комісію радіаційного захисту населення України, підзвітну Верховній Раді Української РСР. Комісіям Верховної Ради Української РСР з питань Чорнобильської катастрофи, екології та раціонального природокористування, законодавства і законності подати у жовтні 1990 року на затвердження Верховної Ради Української РСР проект положення про зазначену Комісію».

Верховна Рада УРСР Постановою від 28.02.1991 року № 798-XII «Про Голову Національної комісії з радіаційного захисту населення України (НКРЗУ)» затвердила академіка Академії наук Української РСР Дмитра Гродзинського Головою НКРЗУ та доручила йому:

— до 1 квітня 1991 р. представити на розгляд Верховної Ради Української РСР пропозиції стосовно складу НКРЗУ;

— розробити Положення про НКРЗУ і внести його на розгляд четвертої сесії Верховної Ради Української РСР. До прийняття Положення керуватись у роботі Тимчасовим положенням про НКРЗУ, затвердженим Президією Верховної Ради Української РСР.

Склад НКРЗУ — в кількості 25 осіб — було розглянуто та затверджено Постановою Верховної Ради УРСР від 30.08.1991 р. № 1461-XII, але Положення про НКРЗ так і не було розроблено та подано на затвердження.

У такому тимчасовому правовому статусі та кількісному складі НКРЗУ існувала до 1999 року.

Сучасний стан

28 червня 1996 року на п'ятій сесії Верховної Ради України було прийнято Конституцію України, в статті 16 якої проголошується: «Забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи — катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави».

Однак серед повноважень Верховної Ради України (стаття 85 Конституції України) питання радіаційного захисту населення вже не було визначено. Так виникла суперечлива правова колізія щодо подальшого існування НКРЗУ як національного органу, утвореного Верховною Радою України.

У 1999 році Верховна Рада України повернулася до розгляду цього питання. Тим вона вийшла за межі своїх конституційних повноважень, на що багаторазово звертали увагу законодавців як Головне науково-експертне управління та Головне юридичне управління, так і окремі народні депутати України, — проте своєю Постановою від 02.03.1999 р. «Про голову та склад Національної комісії з радіаційного захисту населення України» знову перезатвердила голову Національної комісії (академіка Національної академії України Дмитра Гродзинського) та Національну комісію у складі 30 осіб, із них — 12 осіб перейшли з попереднього складу комісії.

Сьогодні до складу комісії входять 27 членів НКРЗ, з них — 4 академіки, 3 члени-кореспонденти НАНУ, АМНУ, УААН, ІАНУ, 15 докторів наук. Окрім них, до роботи з питань, віднесених до компетенції НКРЗУ, залучено майже 50 вчених та фахівців у сфері ядерної та радіаційної безпеки, протирадіаційного захисту населення, які працюють на безоплатній основі. Структура, штат та питання матеріально-технічного забезпечення НКРЗУ визначено постановами Кабінету Міністрів України, а фінансування — законами України «Про Державний бюджет України».

Цікавим є те, що до складу НКРЗУ обох призначень не увійшов всесвітньо відомий український вчений з питань радіаційного захисту, керівник лабораторії дозиметрії НЦРМ АМН України, доктор фізико-математичних наук, професор, котрий був і до цього часу залишається незмінним членом Міжнародної комісії радіаційного захисту. Так само не залучено до складу НКРЗ недавно обраного до складу МКРЗ ще одного молодого вченого з НЦРМ АМН України.

Однак усі пропозиції стосовно поновлення складу НКРЗ наражаються на шалений спротив з боку її заполітизованих позаштатних «радників» та «експертів», які, складається враження, намагаються в радіологічному сенсі ПРИХВАТИЗУВАТИ цей орган.

Нарешті, НКРЗ, разом із профільним комітетом Верховної Ради України, після майже 10-річних зволікань спромоглися підготувати та внести на розгляд Верховної Ради України проект Постанови «Про Положення про Національну комісію з радіаційного захисту населення України», яку було, знову-таки, всупереч Конституції України, затверджено Постановою Верховної Ради України 19.05.1999 р. № 675-XIV.

Зазначимо головне, найсуттєвіше. Відповідно до пункту 2 зазначеного положення «НКРЗ є відповідальною перед Верховною Радою України і підзвітна їй».

Відповідно до своїх функцій і повноважень (розділ II Положення), НКРЗ «готує щорічні доповіді про стан радіаційного захисту населення в Україні для інформування Верховної Ради України» (пункт 4.8 Положення), але за всі роки її існування жодної такої доповіді подано не було.

У затвердженому положенні не було, на жаль, визначено періодичність поточного звітування НКРЗ перед профільними комітетами, порядок взаємодії з ними та термін повноважень голови та членів комісії.

Все це призвело до того, що за всі роки існування НКРЗ не було подано жодного звіту про її діяльність не лише до Верховної Ради України, а й навіть до профільних комітетів.

Замість щорічних доповідей і звітів, як це роблять інші інституції, утворені при Верховній Раді України (Рахункова палата або Уповноважений з прав людини), — НКРЗ обмежувалася випадковими стислими письмовими інформаціями ледь на десяток аркушів.

За роки існування НКРЗ її вплив на затвердження проекту нової Концепції захисту населення у зв'язку з Чорнобильською катастрофою (реєстраційний № 5215 від 24.03.2000 р.), багатостраждального проекту Національної програми мінімізації наслідків Чорнобильської катастрофи, удосконалення чорнобильського законодавства в цілому виявився незадовільним. Навіть не розроблено та не узгоджено форму експертного висновку про стан радіаційного забруднення населених пунктів, подання якого вимагають чорнобильські закони.

Голова комісії та її члени де-факто перетворилися на довічних обранців в кштапт судів, хоча такі вічні повноваження їм не надавали. Сам голова комісії виявився заручником свого заполітизованого, але некваліфікованого найближчого оточення з «радників та експертів», та неспроможним зорганізувати плідну роботу комісії. Для декого з них під дахом НКРЗ виникла звичайна радіологічна синекура.

Саме існування НКРЗ при Верховній Раді України, з юридичної точки зору, виявилося нелегітимним, що призвело до парадоксальної ситуації зі щорічним бюджетним фінансуванням утримання НКРЗ через виконавчу владу, а саме — Мінекології України, хоча в такому випадку це було б доцільніше здійснювати через МНС або Держатомрегулювання.

З врахуванням викладеного, потребує нагального врегулювання сам статус, Положення та персональний склад Національної комісії з радіаційного захисту населення.

Світовий досвід

Якщо орієнтуватися на підходи до вирішення цього питання в державах, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, то слід зазначити таке:

* У Російській Федерації ці питання перебувають у компетенції Наукової комісії з радіаційного захисту, яка існує при Інституті біофізики Російської академії наук,

* У Республіці Білорусь Національна комісія радіаційного захисту існує при Кабінеті Міністрів РБ.

До речі, в європейських країнах такі комісії функціонують при органах державного регулювання як організації наукової підтримки (Іспанське товариство з радіологічного захисту, Комісія з радіологічного захисту в ФРН тощо).

Пропозиції виконавчої влади та НАН України

Стан справ в НКРЗ України спричиняє велике занепокоєння серед науковців, спеціалістів та у виконавчої влади.

Не випадково, Держатомрегулювання України 19.08.2005 року звернулося до Кабінету Міністрів України з листом № 13-03/4397-675к/684к із пропозицією створити робочу групу для розробки законопроекту стосовно статусу НКРЗУ з покладанням на неї виконання завдань відповідно до встановленої компетенції цього органу центральної виконавчої влади.

Таку пропозицію підтримали повністю або частково Мінекології, МНС, Мінпаливенерго, Мін'юст, МОЗ України та НАН України.

Стосовно статусу НКРЗ було висловлено й альтернативні пропозиції про доцільність її підпорядкування як безпосередньо Кабміну України, так і Раді національної безпеки та оборони України.

Законодавча пропозиція

Із врахуванням викладеного я вніс до Верховної Ради України законопроект № 8143 від 14 вересня 2005 року про прийняття Постанови «Про закінчення повноважень Національної комісії з радіаційного захисту населення України», де пропонується:

1. Визнати роботу голови Національної комісії з радіаційного захисту населення України за період з 1999 по 2005 рік незадовільною;

2. Вважати такими, що втрачають чинність з 31 грудня 2005 року, Постанову Верховної Ради України від 2 березня 2000 року «Про Голову та склад Національної комісії з радіаційного захисту населення України» (Відомості Верховної Ради України, 2000, № 19, ст.147) та Постанову Верховної Ради України від 19 травня 1999 року (675-XIV) «Про Положення про Національну комісію з радіаційного захисту населення України» (Відомості Верховної Ради України, 1999, № 30, ст. 243).

3. Запропонувати Кабінету Міністрів України та Національній академії наук України вирішити подальший статус, повноваження та персональний склад Національної комісії з радіаційного захисту населення України.

Однак ці пропозиції зустріли величезний спротив. Розпочалася кампанія перекручувань моєї позиції та різних брудних інсинуацій на кштапт того, що я хочу навіть знищити НКРЗ.

Скажу відверто: мрію про те, щоб НКРЗ вийшла із замшілого радіологічного схрону та стала здатною відповідати на виклик часу.

Тож питання «якою має бути Національна комісія з радіаційного захисту населення» постало не жартома, а як біль душі фахівця-професіонала з радіаційного захисту, котрий працював в цій царині в МінЧорнобилі України в 1991—1998 роках, — за нездійснені сподівання на плідну та корисну роботу цього науково-дорадчого органу на користь українського народу.

Таким чином, моя законодавча пропозиція спрямована:

1) на врегулювання статусу НКРЗ відповідно до вимог Конституції України, з урахуванням європейських та світових досвіду і стандартів;

2) на обновлення та підвищення авторитетності її складу, зокрема голови НКРЗ, — у світовій науковій царині радіаційного захисту (МКРЗ);

3) підвищення якості роботи та впливу НКРЗ на вирішення завдань радіаційного захисту в Україні.

Юрій СОЛОМАТІН,
народний депутат України, секретар Комітету ВР з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, співпрацівник МінЧорнобиля України в 1991—98 рр.

Вони чули все, що діялося довкола ялинки

Завдяки допомозі київських лікарів та німецьких спонсорів

До Інституту отоларингології ім. професора О. С. Коломійченка привезли діток-щасливчиків. На ялинку і зустріч з рятівниками.

Своєрідними Дідами Морозами були: завідувач відділу Республіканського центру відновлення слуху при цьому інституті професор Юрій Сушко, доктор медичних наук Олег Борисенко, кандидат медичних наук Ілона Срібняк, ще кілька працівників центру. І гість з Німеччини Хартмут Кеплер. Адже саме він зібрав немалі кошти — понад 60 тисяч євро для закупівлі «електронних вух». Це сучасні мікроелектронні машини, що дають можливість дітям, які втратили слух, чути довколишній світ.

...Вони танцювали разом із учасниками хору німецької народної пісні при посольстві ФРН в Україні **(на знімку).** Сміялися й раділи цим хвилинам повноцінної співучасті у святі. Бо вони все розуміли.

«Електронні вуха» вже давно виготовляють в Австрії, Австралії, США, Франції. Нині вартість кожного пристрою становить близько 20 тисяч євро. Останні два роки держава виділяє кошти для закупівлі 20 імплантатів, а потребують таких операцій сотні глухих дітей і дорослих.

Німецький інженер-будівельник, нині пенсіонер Хартмут Кеплер з міста Веймар з 1990 року разом з членами місцевого «Товариства допомоги дітям Чорнобиля» організував оздоровлення 128 груп українських дітей у своєму місті. У першій групі було понад 300 дітей, в наступних — у середньому по 20.

— Наші багаті, як і ваші, займаються своїм багатством, їм не до нещасних діток, наголосив у нашій розмові Кеплер. — Мені багато хто обіцяє допомогти. Нам і брати Клички обіцяли... Та, мабуть, забули. Особливо відчутну грошову допомогу надає наша актриса Вітта Поль. Зараз у мене є борг, але я продовжуватиму свою місію, — твердо запевнив він.

Складні й надто відповідальні операції успішно здійснюють золоті руки лікарів центру, зокрема, Юрія Сушка, Олега Борисенка, Ілони Срібняк. За рік тут роблять у середньому понад 1000 різних операцій на вусі, а із вживлення слухових електронних пристроїв — одиниці.

Отож ми маємо своїх добрих фахівців. А де відшукати своїх Кеплерів і Полів?

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Фото Анатолія СЕЛЕНТІЯ.

На знімку: крайній ліворуч — Олег Борисенко, крайній праворуч — Хартмут Кеплер.

За законами пам'яті

Погодьтеся, часто багатьом нашим громадянам незрозуміла спрямованість діяльності того чи іншого фонду. Але є один, про який більшість із нас знає. Це — Український національний фонд «Взаєморозуміння і примирення» при Кабінеті Міністрів України. Займається цей фонд проблемами жертв нацистських переслідувань: виплатами, різними гуманітарними акціями, співпрацею з німецькими містами і громадськими об'єднаннями.

Голова правління УНФ «Взаєморозуміння і примирення» Ігор Лушніков тісно співпрацює з головою Української спілки в'язнів — жертв нацизму — Маркіяном Демидовим. За їхньою згодою я, як заступник голови спостережної ради УНФ «Взаєморозуміння і примирення», і публікую цю статтю.

Цілеспрямована робота всіх організацій, що мають безпосереднє відношення до долі кожного із сотень тисяч українських громадян, свого часу тісно координувалася з діяльністю робочої групи з питань міждержавних відносин із захисту жертв нацизму і учасників бойових дій в зарубіжних країнах.

Ця група була створена на початку 1999 року у складі Комітету Верховної Ради України у закордонних справах.

Робоча група: актуальне коло питань

На той момент як керівник цієї робочої групи я розумів: нам належить виконати величезну роботу, а поставлені завдання вимагатимуть від нас значних зусиль.

Наша робоча група ініціювала підготовку і ухвалення відповідного закону. Декілька слів про це. Мною було внесено законопроект «Про соціальний захист осіб, які постраждали від фашистських переслідувань у роки Другої світової війни (жертв нацистських переслідувань)». Саме його основні положення були враховані в ухваленому Верховною Радою 23.03.2000 р. і підписаному 14.04.2000 р. главою держави Законі України «Про жертви нацистських переслідувань».

Цей закон нарешті «сформатував» коло питань такої актуальної і невідкладної проблеми, як захист інтересів громадян України, потерпілих від нацистських переслідувань. У ньому чітко кваліфікувалися особи — «жертви нацистських переслідувань», визначався їх статус, правові принципи і порядок створення ними відповідних громадських організацій.

Важливо і те, що в цьому законі ми передбачили систему, підкреслю, державного соціального захисту і соціальні гарантії.

Весною того самого 1999 року я від імені робочої гру-

пи ініціював звернення народних депутатів України до депутатів бундестагу ФРН.

Труднощі: «німецький» ракурс

Труднощі, і навіть чималі, виникали. У зв'язку з цим слід зазначити, що уряд ФРН, скільки міг, зволікав з розв'язанням цих питань, відмовляючись від будь-яких переговорів щодо справедливих виплат громадянам України — жертвам нацизму. Свою позицію уряд аргументував, висуваючи на перший план заяву уряду СРСР від 22.08.1953 р. про відмову від репараційних претензій на користь фінансового оздоровлення народного господарства НДР, а також на одноразовий фінансовий внесок як одноразову допомогу громадянам колишнього СРСР. Він становив 1 млрд. дойче марок, а домовленість на цю суму була досягнута між урядами ФРН, Росії, України і Білорусі 29.01.1993 року. Середній розмір цієї допомоги жертвам нацизму в Україні становив 602 дойче марки.

Цілком природно, що така сума, та і сама постановка проблеми в подібному ракурсі, жодною мірою не задовольняла ні керівництво нашої держави, ні самих жертв нацизму, ні їх громадські організації, так само як і Український національний фонд «Взаєморозуміння і примирення».

Висока планка української сторони

Всі ці українські організації, взявши високу планку моральної відповідальності перед потерпілими, відстоювали їх інтереси на всіх можливих рівнях: від дискусій з німецькими адвокатами і співпраці в міжпарламентській німецько-український робочій групі — до звернень до Президента України і канцлера ФРН.

Слід зазначити, що наша сторона керувалася загальноприйнятими в цивілізованому світі нормами права, зокрема, матеріалами Нюрнберзького судового процесу над групою головних нацистських військових злочинців (1945 — 1946 рр.); Надзвичайної державної комісії зі встановлення й розслідування злочинів німецько-фашистських загарбників і їх союзників і завданих ними збитків громадянам, колгоспам і громадським організаціям, державним установам СРСР (створена в 1942 р.); Європейської конвенції з прав людини (статті 4, 5, 17); Гаазької конвенції про закони і звичаї сухопутної війни (1907 р.); Основним законом Федеральної Республіки Німеччини (стаття 3); німецьким законодавством нацистського періоду окупації України, а також постановою Європейського парламенту від 16.01.1986 р., в якій була визнана обов'язковою в моральному і правовому плані виплата компенсацій німецькими фірмами тим, хто примусово працював на них під час війни.

Один тільки перелік цих документів свідчить і про глибоку і всебічну роботу учасників переговорів, і про складнощі, зумовлені різними аспектами міждержавних відносин.

Процес пішов

Точка відліку в тривалому і неоднозначному переговорному процесі з німецької сторони відносно виплат за примусову працю — 16 лютого 1999 року, коли ФРН виступила з ініціативою створення фонду для виплати компенсацій промисловим працівникам у роки націонал-соціалізму.

Переговорний процес тривав більше року, його активними учасниками були делегації України, Росії, Білорусі, Польщі, Чехії, Ізраїлю, а також американські адвокати.

Рівень переговорів був досить високий — достатньо зазначити, що головували на них заступник міністра фінансів США С. Айзенштат і представник канцлера ФРН О. Ламбсдорф.

Ще одна точка відліку в цій непростій справі: федеральний президент ФРН Йоханнес Рау від імені німецького народу і від себе особисто — в присутності делегації України — приніс вибачення всьому українському народові за злочини, вчинені нацистами.

І хоча здавалося, що все найскладніше позаду, нашу делегацію чекав наступний непростий переговорний етап.

Маю на увазі розподіл суми виплат і число живих жертв нацизму (згідно з німецькою статистикою, їх лише 300 000 у всьому світі!), а також фінансовий обсяг загальнонімецького фонду.

Завершення переговорів

Остаточним підсумком у всьому цьому надважкому процесі стало 23 березня 2000 року, коли на одинадцятому(!) раунді ці, без перебільшення, безпрецедентні переговори були завершені. Всьому цьому чималою мірою сприяло і моє звернення як народного депутата України до нашого парламенту з проханням прискорити ухвалення закону України «Про жертви нацистських переслідувань».

Компенсаційний фонд «Пам'ять, відповідальність і майбутнє» було створено 6 липня 2000 року, коли бундестаг ухвалив відповідний федеральний закон. Повноваження цього загальнонімецького фонду передбачали визначення ним категорій претендентів на отримання виплати, порядок її спадкування в разі смерті жертви нацизму.

На цьому етапі мною — від імені робочої групи Комітету Верховної Ради України у закордонних справах — було ініційовано звернення парламенту України до бундестагу з пропозиціями до вказаного законопроекту, що повніше враховують інтереси потерпілих.

У форматі компромісу

Треба відзначити, що очікувані виплати не відповідали достатньою мірою нашим вимогам. Але ми завжди (та і не тільки українська сторона) розуміли: не можна затягувати до безкінечності переговорний процес.

Адже ми повинні були враховувати вік жертв нацизму, стан здоров'я цих людей, їх високу смертність.

Тягар моральної відповідальності перед ними вимагав від усіх учасників переговорів піти на розумний компроміс.

Так було розподілено 10 млрд. дойче марок, 8,25 млрд. з яких пішли на безпосередню виплату тим, чия рабська праця використовувалася в Німеччині, з них — 1,724 млрд. дойче марок — для українських остарбайтерів.

Про етапи виплати.

Австрійська Республіка виділила для виплат українським підневільним робітникам, які перебували під час війни на її території, майже 78,5 млн. євро. До речі, виплату у розмірі 85,4 млн. євро одержали майже 43 тисячі наших співвітчизників — за рахунок коштів, невикористаних іншими партнерськими організаціями. Призначена виплата від Австрійської Республіки була проведена в один етап.

Зовсім інакше йшла справа з виплатою від ФРН. Вона відбувалася в два етапи.

Першу її частину одержали всі жертви нацизму — 473 709 осіб та правонаступники тих, хто помер, не дочекавшись виплати.

Практично всім потерпілим була призначена і друга частина виплати. З лютого 2004 року почалася виплата цього другого траншу. На 10.11.2005 р. її вже одержали 463,6 тисячі людей.

Як не втратити права спадкоємства

Але існує на сьогодні одна істотна проблема. Маю на увазі, по-перше, тих жертв нацизму, кому був призначений другий транш і хто не встиг одержати свою виплату, і, по-друге, їх правонаступників, які не повинні втратити свого права на її одержання.

Усі правонаступники повинні знати: процес виплати — від початку і до кінця — підпорядкований законодавству ФРН. Вас можуть позбавити вашого права на виплату, якщо не подасте в УНФ «Взаєморозуміння і примирення» (через обласні відділення) заяву та інші необхідні документи впродовж шести місяців з дня смерті потерпілого. Це вимога закону ФРН «Про створення Федерального фонду «Пам'ять, відповідальність і майбутнє» (параграф 14, п. 3).

Якщо це не було зроблено вчасно — право на виплату втрачається і не буде поновлено.

Наступний важливий нюанс: призначення виплати жертві нацизму і навіть переказ грошей до банку не є гарантією обов'язкового отримання виплати (як помилково вважають правонаступники).

Хотілося б довести до відома всіх зацікавлених осіб одну важливу дату — **30 вересня 2006 року**. Після цієї дати, згідно з вищезгаданим законом ФРН (параграф 14, п. 4)., ліквідуються всі права на призначену виплату.

Закон свідчить: до встановленої дати має бути закінчено розгляд документів, призначення і отримання виплати за померлого. Тому всім одержувачам (хто вчасно звернувся в УНФ «Взаєморозуміння і примирення» і подав всі документи згідно з вимогами німецької сторони) потрібно **не пізніше березня 2006 року** обов'язково звернутися до фонду, щоб повідомити, наприклад, про зміну адреси та інші важливі зміни.

Ще раз акцентую увагу правонаступників: будь-які звернення після вказаної дати не гарантують отримання виплати.

Хочу нагадати також, що гроші, які надходять до України для виплати жертвам нацизму, до моменту отримання адресатами є власністю німецької сторони і норми нашого законодавства не застосовуються щодо діяльності німецького Федерального фонду «Пам'ять, відповідальність і майбутнє».

Попереду — робота

Повинен визнати, що, на жаль, вирішені не всі проблеми, про які йшлося під час переговорів з німецькою стороною.

Об'єднання потерпілих не тільки України, а й Росії, Білорусі, Польщі, Чехії на всіх рівнях намагаються добитися справедливого ставлення і до інших категорій людей. Але через істотні промахи у федеральному законі (у ньому визнані лише в'язні концтаборів і гетто, а також підневільні промислові працівники) залишилися неохопленими німецькою виплатною ініціативою діти до 12 років і діти, народжені в неволі, підневільні сільськогосподарські робітники, в'язні таборів на окупованій території колишнього Радянського Союзу, особи, що врятувалися під час розстрілів цивільного населення окупантами.

Для громадських організацій, що об'єднують жертв нацизму, за цим переліком категорій потерпілих стоїть багато чого: відчуття несправедливого до них ставлення, ігнорування їх законних вимог, аж до знехтування норм моралі.

Природно, що для УНФ «Взаєморозуміння і примирення» важливим завданням є так побудувати свою роботу, щоб максимально акумулювати всі зусилля вітчизняних і міжнародних гуманітарних і урядових структур і спрямувати їх на допомогу потерпілим від нацизму.

Жити за законами пам'яті

Я міг би наводити приклади конкретної допомоги жертвам нацизму, розповідати про довгострокові плани спільних німецько-українських проектів про «Потяг пам'яті», який був профінансований німецьким Федеральним фондом, про цільову соціальну і медичну допомогу потерпілим.

Але це — ще одна тема, що вимагає ґрунтовного викладу. А ми, вступаючи в шостий рік XXI століття, повинні пам'ятати одвічні і прості істини, якими керувалося людство з незапам'ятних часів:

* Минуле не проходить. Воно з нами і в нас.

* Ми не можемо бути вільними від зобов'язань перед совістю.

* Ті, що живуть, повинні навчитися розуміти одне одного — інакше всі ми ризикуємо втратити щось дуже важливе.

Ігор ШАРОВ,
заступник голови спостережної ради Українського національного фонду «Взаєморозуміння і примирення» при Кабінеті Міністрів України, лідер депутатської групи Народного блоку Литвина у Верховній Раді України.

Більше автобусів — малих і великих!

■ ТРАНСПОРТ

Прес-конференція керівництва Бориспільського та Чернігівського автозаводів, які працюють у формі закритих акціонерних товариств, нагадала про те, що, попри часті законодавчі зміни, ринок автобусів малого та середнього класу розвивається досить динамічно.

Так, за словами голови правління ЗАТ «Бориспільський автозавод» Олександра Остапчука, колектив підприємства вже одержав попередню оплату від замовників на півроку наперед. Високий попит на автобуси малого та середнього класу під логотипом «Еталон», сучасне виробниче обладнання і пристойна заробітна плата семисот працюючих дають змогу виготовляти для міських і приміських доріг до 90 автобусів на місяць. Купують їх переважно бізнесмени, представники так званого середнього класу. А ще, виявилося, «Еталони» якнайліпше підходять під шкільний автобус. Тож за три роки колектив спроможеться подвоїти темпи виробництва...

Присутній на прес-конференції президент Всеукраїнської асоціації перевізників Віталій Рева до того ж цілком доречно наголосив, що автозавод збудували за приватні кошти, тож держава на цьому заощадила. І не втримався від солодкого спогаду: мовляв, колись Україна експлуатувала 150 тисяч автобусів, а доїхали до того, що 85—90 відсотків рухомого складу потрібно було списувати, як непридатний до експлуатації. Але до бориспільських автобусів у прямого замовника Віталія Реви теплі почуття. Він знає, що автобусобудівники нині активно розбудовують виробничі фонди, у кресленнях — уже нові модифікації автобусів, які матимуть попит і на українському, і на зовнішніх ринках. До того ж автозавод чи не найбільший платник податків у районі...

Не менш вражаючі темпи розвитку демонструє і Чернігівський автозавод, який спеціалізується на випуску автобусів аналогічного класу під брендом «Дельфін». За словами голови правління ЗАТ Валерія Купцова, якщо торік, коли вони запустилися, виготовили 100 автобусів, то нинішнього року — вже 600! Але все ще попереду, про що свідчить листопадовий запуск в експлуатацію малярного комплексу. Валерій Купцов підсумовує: хоч кількаповерхові автобуси фарбуй!

Багатоповерховим прийде час. А цього року, за словами заступника директора департаменту машинобудування Мінпромполітики Юрія Яковенка, у країні складуть близько 4 тисяч автобусів. Серед них будуть і черкаські, і львівські, і бориспільські, і чернігівські. За умов чесної конкуренції, каже президент корпорації «Еталон» Володимир Бутко, на ринку місця вистачить усім. Адже доріг будуватимуть більше.

Сергій МИКОЛАЄВ.

Українські вертольотчики здійснюють заходи з безпеки проведення інавгурації новообраного Президента Ліберії

Національний банк України вводить в обіг монету «10 років антарктичної станції «Академік Вернадський»

Стосунки з північним сусідом набувають нового якісного значення. Щось схоже на спроби остаточно розмежуватися в усіх сферах: політичній, економічній, фінансовій, військовій…

Чого варті переговори про ціну на газ. Навряд чи вдасться самотужки народити документ, який задовольнив би обидві сторони. Очевидно, доведеться застосовувати «кесарів розтин» за акушерства євроструктур. Невідомо, кому буде більше боляче і хто від того отримає задоволення. І це лише початок. Днями Кабінет Міністрів України клопотається про перебування частин російського Чорноморського флоту на території нашої країни. Так виходить, що й тут незабаром спалахнуть дебати.

Щоб читачі та й ті, хто за службою буде займатися цим питанням, легше орієнтувалися в суті справ, пропонуємо хронологію проблеми.

ЧОРНОМОРСЬКИЙ ФЛОТ — хроніка угоди про взаємні розрахунки

Врегулювання проблеми Чорноморського флоту колишнього СРСР полягало у вирішенні складних питань, пов'язаних не тільки зі статусом та умовами перебування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України, а і з суто фінансово-економічними питаннями розподілу майна та оренди земельних ділянок і об'єктів інфраструктури. Проблема орендних відносин мала особливе значення, вона була і залишилася істотним важелем під час вирішення політичних та економічних питань.

Уперше розпочався розгляд питання про взаємні розрахунки, пов'язані з врегулюванням проблем Чорноморського флоту (далі — ЧФ), 20—21 листопада, **а 13—14 грудня 1994 року** в Києві під час зустрічі державних делегацій України і Росії з проблеми Чорноморського флоту колишнього СРСР сторони домовилися створити робочі групи та на рівні експертів продовжити роботу над питанням взаємних розрахунків, визначенням переліку кораблів та суден Чорноморського флоту, що відійдуть Україні та Росії, а також розміру орендної плати за земельні ділянки та об'єкти берегової інфраструктури.

09.06.1995 року в Сочі відбулася робоча зустріч Президента України та Президента Російської Федерації, під час якої було підписано ***Угоду між Україною та Російською Федерацією щодо Чорноморського флоту.*** Відповідно до статті 10 угоди державним делегаціям України і Російської Федерації президентами країн було доручено під час переговорного процесу відпрацювати проекти «базових» угод. Протягом нинішнього року вдалося погодити більшість положень вищезгаданих проектів угод.

Водночас мали місце розбіжності позицій, що полягали у визначенні конкретного переліку об'єктів базування ЧФ РФ (і в Севастополі, і в інших місцях Криму), майнових питань (насамперед необхідності розмежування між рухомим і нерухомим майном), умов оренди, терміну перебування ЧФ РФ в Україні, питання про сухопутні сили ЧФ РФ та проблеми денонсації угод.

28—29 липня 1995 року в Києві під час переговорів делегацій України та Росії з метою підготовки двох проектів угод — про параметри розподілу ЧФ та про статус і умови перебування ЧФ РФ на території України — російська сторона відмовилася від вживання в угодах поняття **оренди.** Всі питання фінансових умов перебування ЧФ РФ в Україні та взаєморозрахунків у зв'язку з врегулюванням проблеми ЧФ російська сторона наполягала вирішити в окремій угоді.

3—4 серпня 1995 року експертами сторін було остаточно узгоджено проекти двох угод. На цей час експертами Міністерства економіки України разом з експертами Міністерства оборони України попередньо вже було визначено вартість оренди об'єктів, інфраструктури та оціночна вартість кораблів та суден, які передаються Чорноморському флоту Російської Федерації.

Всі матеріали надіслано до Міністерства фінансів України для подальшого опрацювання. В основу розрахунків орендної плати покладено показники чинних на той час амортизаційних відрахувань на повне відновлення основних фондів (6,6 відсотка від вартості об'єктів), а також рівень рентабельності, що склався у світовій практиці під час здійснення господарської діяльності (12—15 відсотків).

Водночас російській стороні у **робочому порядку** було передано на розгляд проект угоди про взаєморозрахунки, який підготовлено Мінфіном спільно з Фондом держмайна та Міноборони України. До цього часу цей варіант проекту сторони не обговорювали.

3—4 серпня 1995 року експертами Міністерства економіки разом з експертами Міністерства оборони України попередньо було визначено вартість оренди об'єктів, інфраструктури та оціночна вартість кораблів та суден, які передаються Чорноморському флоту Російської Федерації.

23.08.1995 року проект угоди про взаєморозрахунки, пов'язані з розподілом ЧФ та перебуванням ЧФ РФ на території України, було передано російській стороні разом з листом Президента України (в листі визначалося, що **«базові»** угоди повинні бути підписані в пакеті). В угоді передбачалося проведення розрахунків як заведено у світовій практиці, всупереч наполяганню російської сторони про те, що військові формування ЧФ РФ мають лише компенсувати витрати, пов'язані з їх перебуванням на території України, на тих само умовах, що і Збройні сили України.

30.08.1995 року уряд України дав доручення Фонду державного майна України визначити порядок проведення інвентаризації, оцінки стану та вартості рухомого й нерухомого майна, яке перебуває на балансі Чорноморського флоту, включаючи майно, вивезене з території України. Міністерствам та відомствам було доручено розпочати узгодження проектів угод та провести багатоваріантні розрахунки оренди.

28—29 березня 1996 року в Києві були проведені переговори, що мали на меті продовження погодження текстів трьох угод з проблеми Чорноморського флоту. Сторони домовилися, що створені спільні експертні робочі групи мають до 15.04.1996 року розробити методику розрахунків за кораблі та судна, об'єкти інфраструктури, використання землі, водної акваторії, повітряного простору, визначити екологічні наслідки діяльності ЧФ РФ на території України та здійснити розподіл радіочастот.

На підставі розпорядження Прем'єр-міністра України Є. Марчука для проведення взаєморозрахунків у зв'язку з розподілом Чорноморського флоту та перебуванням ЧФ РФ на території України було утворено дві робочі групи. Робочим групам доручалося завершити опрацювання та погодження методик проведення необхідних розрахунків до 15.04.1996 року та подати варіанти визначення відповідних платежів до Мінфіну і Мінекономіки.

У проекті угоди передбачалося мати два додатки з розрахунками за озброєння, військову техніку та оренду на підставі світової практики.

1. Оціночна вартість кораблів та суден, що передаються Чорноморському флоту Російської Федерації в порядку взаємозаліку **(127 кораблів та суден загальною опосередкованою вартістю 2992,78 млн. дол. США).**

2. Розміри щорічної орендної плати за використання Чорноморським флотом Російської Федерації об'єктів берегової інфраструктури, земельних ділянок, територіальних вод, а також відшкодування екологічної шкоди. Всі розрахунки були проведені, враховуючи чинне законодавство України та досвід світової практики оренди. Попередні розрахунки мали такі показники:

орендна плата за об'єкти берегової інфраструктури розраховувалася на підставі їх балансової вартості на 31.12.1991 року, виходячи з офіційного курсу: 1 долар США = 0,55 руб. Через відсутність достовірної інформації стосовно балансової вартості 24 об'єктів берегової інфраструктури розрахунки були проведені лише по чотирьох. **Щорічна орендна плата становила 161,7 млн. дол. США;**

орендна плата за землю — розрахунки проводилися з урахуванням особливостей оренди земельних ділянок для розміщення військових баз іноземних держав, можливостей використання територій у рамках їх функціональних зон та інших чинників. Розрахунки орендної плати проводилися за двома варіантами. Перший, пов'язаний з вузькофункціональним використанням території, тобто без врахування потенційних можливостей; другий — з урахуванням наявних потенційних можливостей території відносно багатофункціонального використання.

Виходячи з цього, **щорічна орендна плата** за 1 га у Севастополі:

перший варіант — 0,36 млн. дол. США; другий варіант — 0,69 млн. дол. США.

Щорічна орендна плата за 1 га поза межами Севастополя:

перший варіант — 0,042 млн. дол. США; другий варіант — 0,045 млн. дол. США.

Згідно з базовими угодами Чорноморський флот Російської Федерації на території України використовує 18232,62 га земель, на яких розташовано 4591 будівлю та споруду (з них у Севастополі — 312,49 га земель, 3571 будівля та споруда, поза межами міста — 14920,13 га земель та 1020 будівель та споруд). Виходячи з цього, щорічна орендна плата повинна була мати такі показники:

щорічна орендна плата за земельні ділянки у Севастополі:

перший варіант — 1192,46 млн. дол. США; другий варіант — 2258,61 млн. дол. США.

Щорічна орендна плата за 1 га землі поза межами Севастополя:

перший варіант — 626,64 млн. дол. США; другий варіант — 671,40 млн. дол. США.

Сумарна щорічна плата за земельні ділянки, що визначена на підставі методики, за першим варіантом становила б **1851,18 млн. дол. США.**

Розрахунки орендної плати за використання водної акваторії (бухт у Севастополі — **1872820 кв. м,** Феодосійському порту — **99400 кв. м**) на підставі методики мали такі показники:

оренда 1 кв. м акваторії Севастопольської бухти на рік становить 16,02 дол. США. Виходячи з цього, щорічна плата мала бути **30,0 млн. дол. США;**

оренда акваторії у Феодосійському порту на рік становила б **1, 59 млн. дол. США.**

Що стосується територіальних вод, то щорічна орендна плата за 1 кв. м, за розрахунками експертів, становила **1,6 дол. США.** Ця цифра потребувала уточнення, що пов'язано із збитками, яких зазнає Україна внаслідок закриття районів інтенсивного судноплавства для суден цивільних власників.

Крім цих методик, було розроблено також і інші, що стосувалися розрахунків плати за забезпечення використання повітряного простору України силами та засобами ЧФ РФ, а також за використання радіочастотного ресурсу України.

23.05.1996 року під час переговорів першим заступником міністра фінансів України **М. Севульським** російській стороні було надано узгоджений проект української сторони Угоди між урядом України та урядом Російської Федерації про принципи взаєморозрахунків, пов'язаних з розподілом кораблів, суден, техніки, озброєння та запасів Чорноморського флоту та використання Чорноморським флотом Російської Федерації інфраструктури на території України.

Під час двох наступних раундів переговорів (Київ, **3—4 вересня** та Москва, **24—25 вересня 1996 року)** сторони домовилися розпочати роботу над українським проектом угоди про взаєморозрахунки, пов'язані з розподілом ЧФ та перебуванням ЧФ РФ на території України, у складі п'яти робочих груп.

Сергій БЛИЗНЮКОВ,
контр-адмірал.

(Закінчення в наступному номері).

Фото Сергія СВЄТЛИЦЬКОГО (з архіва «Голос України»).

Любов по-академічному: земля — ваша? стала — наша!

Як тишком-нишком передають під комерційну забудову приватні ділянки, на яких кияни мешкають десятиліттями

■ **З ЛИСТА ДО РЕДАКЦІЇ**

...Кожен з нас будував та облаштовував свої оселі сам і за власні кошти, при цьому ніхто не створював нам умов для проживання і ніхто не думав, що ми мешканці столиці. Про нас і територію, на якій ми живемо, згадали, коли тільки з'явились великі гроші за нове житло, яке можна збудувати на березі Дніпра, а нас вивезти за межі Києва, не думаючи про те, що ми корінні кияни і ці землі дістались нам від наших дідів та прадідів. Рішення готувалось урозріз з генеральним планом забудови м. Києва на період до 2020 року, у відповідності до якого зазначена територія не передбачалася під багатоповерхову забудову, та постановою № 35 від 05.03.92 р.

Ми звертаємось до Верховної Ради з проханням захистити нас від свавілля, поправння наших прав ТОВ «Академ-Клуб»...

Мешканці, які не бажають залишати своєї землі (усього 233 підписи). 11 мікрорайон житлового масиву Позняки Західні (с. Осокорки) в Дарницькому районі м. Києва.

■ **ФЕЙЛЕТОН**

Вас ще офіційно не повідомили, що ваша персональна, єдинокровна дружина від сьогодні і назавжди ночує вже з чужим дядьком? А телеграмою не сповіщали, що цей дядько рекомендує вам пакувати бебехи і йти в прийми, скажімо, на житловий масив Червоний Хутір? Або піти взагалі... к бісу з дніпровського пляжу. А рекомендованим листом не радували? Мовляв, так і так, **«земельна ділянка, яка знаходиться у вашій приватній власності, підлягає викупу».** Тут навіть до ворожки не ходи, покупець, звісно, чужий дядько. У нашому сердечному випадку він — це товариство з обмеженою відповідальністю «Академ-Клуб». Коли ви думаєте, що в цьому клубі самі академіки, помиляєтеся знову. Це звичайні собі дядьки, відомі, мабуть, дуже вузькому колу обмежених, що строчать любовні листи приблизно такого змісту:

«Згідно з п.2 ст.146 Земельного кодексу України, Київська міська рада попереджує Вас про те, що у відповідності до рішення Київської міської ради № 827/3402 від 19.07.2005 року територія 11-го мікрорайону житлового масиву Позняки Західні (с. Осокорки) у Дарницькому районі м. Києва підлягає комплексній забудові та благоустрою території з відселенням мешканців, облаштуванням водно-ландшафтної зони і парку для суспільних потреб, у зв'язку з чим земельна ділянка, яка знаходиться у Вашій приватній власності, підлягає викупу з вирішенням майново-правових питань в повному обсязі відповідно до законодавства.

Повіреним Київської міської ради в даному питанні є Товариство з обмеженою відповідальністю «Академ-Клуб», що діє від імені Київської міської ради у відповідності до рішення Київської міської ради від 19.07.2005 р. № 827/3402, договору доручення від 19.07.2005 р. та довіреності від 09.08.2005 року № 225-КР-736.

За дорученням Київради від 09.08.05 р. № 5-КР-736 Генеральний директор ТОВ «Академ-Клуб» В. Стіпахно».

Що мене особисто зігріває, так це трепетні рядки **«у повному обсязі»** і **«відповідно до законодавства»!** Знаєте, хотілося б справді від дядьків (даруйте, батьків міста) отримати свідчення: за які такі гарні брови ці обмежені відповідальністю «академіки» здобули право першої ночі з мешканцями Позняків Західних? Невже був конкурс «Міс територія 11-го мікрорайону», а вся архітектурна громада міста, вкупі з потенційними інвесторами, проспала?!

І взагалі, покажіть хоча б один його, Стіпахна, будівельно-інвестиційний шедевр, який би тішив серця киян і приїжджих. А воно ж, кляте, наче камінь. Воно, як і розум, ніяк не второпає, чому Київрада делегує саме йому, клубу, **«комплексно»** гніздитися саме на приватних ділянках осокорян, котрі мешкають тут по 50—60 років, а то й споконвіку? Ба поруч же, на белебні, пустирищах виростають, наче дурманзілля, купи автомагазинів?!

Ні, ви отак чесно, без намиву піску в очі, дайте відповідь **«у повному обсязі».** Чому вважається, що «Академ-Клуб» на чолі зі Стіпахном має більше прав будувати на людських дворищах, ніж самі господарі? Багато хто з них тут, на березі Дніпра, народився, кохався, дітей виплекав.

Зауважте, на березі ріки вікують у гармонії з природою: без газу, тепла, телефону. Звичайно, з милим і в курені рай. Тому багато від міської влади у свій час осокоряни не просили, лише дозволу — папірця на осучаснення своїх осель. Мовляв, дозвольте нам на наші ж кровні, своїми силами перебудувати дерев'яну, повоєнну хатинку-рай на цегляний будинок. Згадала баба, як дівкою була, — скрушно хитають головами осокоряни. Роки вбивалися на цей «дозвільний» маршрут — Осокорки—Хрещатик. Влада кивала і киває на «Київпроект», той на Київгенплан і на Головне управління архітектури. І отак по колу.

Ні, ви чесно, без дурних, дайте відповідь **«у повному обсязі»:** чому отой донжуанистий Київгенплан будувати хмарочоси для мільйонерів у Маріїнському парку (місце суспільної потреби!) дозволяє?! На озері Тельбин (замість спортивних майданчиків і кортів для загального користування) дозволяє?! А от осокорянам на їхніх же приватних дворищах оновити оселю вже зась! Завертай голоблі! І от коли ці бідолахи й досі бродять у цьому любовному трикутнику: влада—Київпроект—Головне управління архітектури, — сподіваючись на своє ж і гарантоване **«відповідно до законодавства»,** «академіки» вже тут як тут, на березі Дніпра, з повним пакетом документів і «делегованим правом женихання» — викупу земельки і всього майна... Вони, на ходу застібаючи штани, рапортують Київраді:

«На цей час опрацьовано 70% населення забудови...» І майже всі мешканці сплять і бачать себе в інших районах міста. А то й узагалі за 40 кілометрів від Києва...

Ага, були б у чорта роги — і там, мабуть, ми б побачили веселих і щасливих, за версією «академіків», осокорян. Тільки, вибачте, якого ж тоді біса ці щасливчики шлють в усі інстанції, включаючи Верховну Раду та газету «Голос України», листи з єдиним проханням: порятувати їх від ґвалтування таким інвестором? І підписів там, під листами — справжні академіки лічити втомляться! От і виходить: без осокорян осокорян женили. І до того ж у два етапи. Ось він, «весільний розклад», від «Академ-Клубу»:

«Перший етап — будівництво стартових житлових будинків для переселення мешканців ветхої малоповерхової забудови садибного типу;

другий етап — будівництво об'єктів суспільно-громадського призначення та комерційного житла на звільненій від існуючих споруд земельній ділянці».

«Ґвалтують! — криком кричать потенційні **«звільнені від своїх існуючих споруд».** — Яке відношення має ваше комерційне житло до **«суспільних потреб?»** Відповідно до законодавства, яке так поважають академічні дядьки, зокрема у статті 146 Земельного кодексу України (ЗКУ), викарбувано усі сім (!) випадків, коли земля може бути викуплена для отих самих суспільних потреб. Там ідеться про дороги, мости, але ні слова ні півслова про викуп земель під **«комплексну забудову та благоустрій території»!**

Тут у **«звільнених»** від приватної власності знову ж таки виникає запитання. Їм, осокорянам, так **«комплексно»** запудрювали мізки, щоб хтось із отих, обмежених відповідальністю, **«благоустроїв»** свою персональну кишеню?

І, нарешті, відповідно до частини третьої статті 146 ЗКУ викуп земельної ділянки проводиться за згодою її власника! Тобто потрібна згода усіх, навіть пенсіонерок-бабусь, яких першими почали «колошматити» академічні дядьки. Вони ж бо впевнені: любов зла!.. І вперто засипають об'єкт свого захоплення відписками. Приблизно такими: **«Виходячи з аналізу 70% населення території забудови, можна зробити висновок, що при організації постійної роботи з мешканцями на місцях та наявності різноманітних варіантів відшкодування збитків населенню, питання майново-правових відносин щодо викупу майна населення можуть бути вирішені протягом календарного року, враховуючи вирішення питань з частиною населення, що на цей час мають заперечення та невизначеності».**

Підсумуємо ж їхніми словами: **«виходячи з аналізу»,** ця любовна історія предмет розгляду медустанови, а не Київради!.. Бо на **«місцях організації постійної роботи з мешканцями»** чути не любовні зітхання, а лише **«різноманітні варіанти»** лайок. Це волають осокоряни! Чого вони хочуть? А щоб їх залишили в спокої. Бажано не лише на один календарний рік, а назовсім!

Дядькам-батькам міста, дядькам-академікам, котрі **«на цей час іще мають заперечення та невизначеності»,** радимо на сон грядущий читати Конституцію. Там є стаття про непорушне право приватної власності. Хоча, як то кажуть, академічного і горбатого...

...А вас ще офіційно не повідомляли, що чужий і горбатий сьогодні ночуватиме у вас?!

Вілен КАЙДАШ.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

КОМЕНТАР ЮРИСТА

Редакція звернулася по коментар до незаангажованої юридичної організації, яка має чималий досвід у розплутуванні земельних справ. Слово Олексію ЗОЛОТОВУ (на знімку), адвокатові столичної юридичної фірми «Ілляшев та партнери»:

1. Ст.41 Конституції України передбачає, що право приватної власності є непорушним, і ніхто не може бути позбавлений його протиправно. Ця ж стаття наголошує, що примусове відчуження приватної власності з мотивів суспільної необхідності може застосовуватись ЯК ВИНЯТОК. В чому полягає винятковість даної конкретної ситуації, яка змушує позбавляти землі її власників, з рішення Київської міської ради незрозуміло.

2. Викликає сумнів віднесення «комплексної забудови та благоустрою території» (саме таке формулювання фігурує в рішенні Київміськради) до суспільних потреб, для яких Земельний кодекс передбачає можливість викупу ділянок. Стаття 146 кодексу містить вичерпний перелік випадків, коли земля може бути викуплена для суспільних потреб, — таких випадків 7. У цьому разі немає ані слова про викуп земель під комплексну забудову та благоустрій території. Таким чином, є деякі підстави сумніватися в законності винесеного Київміськрадою рішення.

3. Згідно з частиною 3 статті 146 Земельного кодексу, викуп земельної ділянки проводиться за згодою її власника. Якщо ж він не згоден, то, згідно з частиною 4 тієї ж статті, питання вирішується в судовому порядку. Отже, коли згоди немає, викуп не може бути здійснений рішенням Київської міської ради, а тільки рішенням судовим.

ЕКОНОМІКА
ВІВТОРОК, 17 СІЧНЯ 2006 ■ № 8 (3758)

Промвиробництво торік зросло на 3,1 відсотка (у грудні — на 5,3 відсотка)

Іван ПЛАЧКОВ, в. о. міністра палива та енергетики: «У наших намірах — створення у першому кварталі державного концерну «Укратомпром», який об'єднає підприємства атомно-промислового комплексу»

■ У НОМЕР

Збільшенню статутного фонду — стоп!

Луганська область. Дарницький районний суд Києва зупинив рішення власників Алчевського металургійного комбінату збільшити свій статутний фонд на один мільярд гривень шляхом додаткової емісії акцій. За позовом фізичної особи до меткомбінату, а також Державної комісії з цінних паперів і фондового ринку суд прийняв ухвалу, якою позивач вимагає визнати незаконним збільшення статутного фонду. Також суд заборонив Алчевському міськвиконкому вносити будь-які зміни до Єдиного державного реєстру юридичних і фізичних осіб, а комбінату і торговцям цінними паперами заборонено проводити передплату акцій комбінату.

Алла АНТІПОВА.

Порт б'є рекорд

Миколаїв. П'ятимільйонну позначку вантажоперевалки подолав Миколаївський морський торговий порт. Цього рекорду підприємство досягло за одинадцять місяців минулого року. Обсяги перевалки зросли переважно за рахунок російського транзиту та українського експорту.

Дохідна частина Миколаївського порту порівняно з аналогічним періодом 2004 року збільшилася в 1,4 разу (на 30 мільйонів гривень), середньомісячний показник заробітної плати портовиків підвищився в 1,65 разу. Таких результатів досягнуто завдяки створенню на підприємстві позитивного інвестиційного клімату, підвищенню інтенсивності перевантаження вантажів за рахунок придбаної нової перевантажувальної техніки і впровадженню нових технологічних процесів перевантаження. Як заявив начальник порту Василь Капацина, миколаївським докерам немає рівних в Україні за добовою нормою перевантаження навалочних вантажів. У листопаді 2005-го норма навантаження суден сягала 35—40 тисяч тонн на добу, що дало змогу порту вперше за десять років одержати місячний обсяг — 645 тисяч тонн.

У планах на цей рік — будівництво перевалочних комплексів на 1-му, 2-му, 8-му причалах, введення в експлуатацію нових комплексів з перевалки нафтопродуктів, деревної тріски, фосфоритів. Модернізацію діючих причалів і будівництво нових виробничих потужностей уже нині здійснюють шляхом залучення зовнішніх інвестицій.

Олена ІВАШКО.

Друге життя ГЕС

Івано-Франківщина. Після більш як 30-річного простою на повну потужність запрацювала єдина в Івано-Франківській області гідроелектростанція, що у Снятині на річці Прут. Споруди її у 1959 році, але після 10 років експлуатації вона зупинилася. 2003 року ТОВ «Енергоінвест» придбало ГЕС у ВАТ «Прикарпаттяобленерго» і через рік ввело в дію першу турбіну, а тепер — другу. На відновлення станції загалом затрачено 2,5 мільйона гривень. За оцінками фахівців, станція щорічно здатна виробляти чотири млн. кВт\год. електроенергії.

Дарина НАЗАРЧУК.

■ ВІСТІ З БУКОВИНИ

Працюють на збиток

Майже 40 відсотків буковинських підприємств збиткові. Таку інформацію оприлюднило Головне управління статистики Буковини. 2005 року прибуток області становив лише 100 тисяч гривень, тоді як за аналогічний період 2004-го він сягав 8,6 мільйона гривень.

Дорога до цивілізації

П'ять кілометрів гірської дороги побудовано в Путильському районі Чернівецької області від села Самакова до Конятина. Будівництво обійшлося держбюджету в 8,5 мільйона гривень. Відкриваючи новий шлях до глухого карпатського хутора, голова ОДА Микола Ткач назвав його та нові мости через гірські потоки символами наближення гуцулів до кращого життя. На запитання, чому будували саме цю дорогу, голова районної адміністрації Володимир Луканюк відповів, що це сполучення дасть поштовх для розвитку зеленого туризму.

Тим часом мешканець села Самакова Володимир Дроняк заявляє, що, крім забутого клубу та магазину, в селі інших осередків цивілізації нема. Офіційну роботу мають лише лісоруби, яких небагато.

Сергій СУЛИМА.

Відкритий лист

Про розв'язання невідкладних проблем АПК України

Президентові України
Віктору ЮЩЕНКУ

Голові Верховної Ради України
Володимиру ЛИТВИНУ

В.о. Прем'єр-міністра України
Юрію ЄХАНУРОВУ

Вельмишановні Вікторе Андрійовичу, Володимире Михайловичу, Юрію Івановичу!

Не маючи змоги поінформувати кожного з вас особисто про наболілі питання щодо стану й подальшого розвитку АПК та селянського життя загалом, звертаюся до вас з відкритим листом.

Реальний стан вітчизняного АПК та українського села не відповідає стратегічним цілям формування української державності: виникла і продовжує загострюватись продовольча проблема, істотно ослаблена матеріально-технічна база сільськогосподарських підприємств, оплата праці в аграрному секторі є однією з найнижчих, основна маса сільськогосподарських підприємств залишається низькорентабельними чи навіть збитковими, повільно розв'язуються соціальні проблеми села. Загальний висновок: умови для подальшого розвитку АПК і поліпшення в ньому економічної ситуації вкрай несприятливі. Якщо залишити наявну систему управління аграрною сферою в такому стані, то сподіватися на поліпшення ситуації в галузі — марна справа.

Нині близько 8 млн. громадян України, з яких переважна кількість — жителі села, виїхали у різні країни світу на заробітки. Основною мотивацією їхніх дій є наявність у цих країнах робочих місць, гарантія забезпечення стабільного заробітку і доходів на основі гарантованих цін за виконані ними роботи і вироблену продукцію, чого немає в нашій державі і чого, на жаль, ніяк не може зрозуміти велика кількість державних чиновників. Свідченням цього є те, що, незважаючи на досить високий рівень соціального облаштування багатьох сільських населених пунктів, навіть у них через низький рівень заробітків триває відплив молоді і спостерігається незабезпеченість спеціалістами різних професій.

Особисто я та перспективно мислячі науковці і практики покладали велику надію і, на щастя, ще сподіваються на те, що ці проблеми вдасться вирішити за допомогою проведення аграрних реформ на основі апробованої в усьому світі ринкової, госпрозрахункової за своєю суттю, економіки. Альтернативи цьому просто немає. Ще в 1994 році науковці Інституту аграрної економіки, який я очолюю вже 18 років, визначили зміст цих реформ, їх десять складових та етапи виконання. Для їх здійснення підготовлено й передано на місця низку посібників і рекомендацій, необхідні проекти програм, проекти нормативно-правових актів, пропозиції. В усіх областях і багатьох районах проведено семінари з керівниками і спеціалістами сільського господарства. В результаті селяни стали власниками землі, вони мають право вільного вибору форм господарювання. Створено нові господарські структури, побудовані на приватній власності на землю у поєднанні з індивідуальними, сімейними і колективними формами організації праці. У 2000 році, хоча із запізненням (не з вини вчених), колективні сільськогосподарські підприємства реформовано у господарські структури ринкового напряму. Це дало змогу припинити спад виробництва і забезпечити певний приріст продукції та підвищення ефективності виробництва.

Проте багато пропозицій, особливо з реформування економічного механізму господарювання, ігнорували і на стадії прийняття, надто на стадії практичного втілення, що

Універсальна платформа доступу

Уже майже два століття, як люди користуються зв'язком. Спочатку це був телеграфний зв'язок, згодом з'явився телефон — справжній прорив у спілкуванні людей. Нині важко собі навіть уявити, що немає Інтернету, а ще 15 років тому встановити дома телефон було ой як складно. Системи комунікації відіграють у нашому житті дуже велику роль, адже той, хто перший зреагує на новину, буде у виграші. Для цього потрібна якісна апаратура зв'язку, яка не лише з великою швидкістю пропускає сигнал з цифровою інформацією, а й водночас пропускає і голосовий сигнал. Швидкість та надійність зв'язку вищі, коли по всьому ланцюжку проходження сигналу стоїть обладнання від одного виробника.

Чернігівський завод радіоприладів «ЧеЗаРа» впродовж багатьох років працює на ринку телекомунікацій і добре відомий як виробник апаратури цифрових систем передачі ІКМ—30.

Бурхливий розвиток телекомунікаційних технологій потребує від виробника постійного вдосконалення апаратури, розробки нових універсальних рішень.

Одне з таких рішень — **універсальна платформа доступу «Мультиком-ЧеЗаРа»** — розроблено в останні роки на нашому підприємстві.

Наша ідеологія — виконати побажання споживача: «Все обладнання з одних рук».

Нове обладнання сертифіковане й освоєне в серійному виробництві. Воно має високі економічність та надійність.

Платформа «Мультиком-ЧеЗаРа» — це велика лінійка приладів і пристосувань, котрі необхідні операторам зв'язку.

Основу платформи складають підсистеми: багатофункціональний мультиплексор **МП-30Є**, системи передач вторинного та третинного ущільнення **ІКМ-120/480-ЧРН**, низка пристроїв абонентських та цифрових закінчень, лінійних пристроїв, включаючи лінійні тракти **HDB3** та **sHDS**. Платформа **«Мультиком-ЧеЗаРа»** постійно розвивається. Нині розробляють нові підсистеми.

Обладнання може бути використане в різноманітних мережах зв'язку:

* організація з'єднувальних ліній аналогових та цифрових каналів;
* організація каналів прямих абонентів;
* ущільнення абонентських ліній;
* організація виділених каналів передачі даних;
* організація лінійних трактів E1, E2, E3 (електричних та оптичних) тощо.

На українському ринку аналогічну апаратуру пропонують споживачеві багато закордонних фірм, але обладнання «ЧеЗаРи» вигідно відрізняється високими показниками «ціна—якість», зручним сервісним обслуговуванням та кваліфікованою консультацією спеціалістів.

Універсальна платформа **«Мультиком-ЧеЗаРа»** поєднує у собі можливості багатьох сучасних технологій абонентського доступу та міжстанційних з'єднань — набір інтерфейсів з'єднувальних ліній з різноманітними типами сигналізацій, лінійний пристрій **xDSL**, волоконно-оптичні системи, обладнання ущільнення абонентських ліній, апаратура «голос—дані».

Отже, **універсальна платформа «Мультиком-ЧеЗаРа» забезпечує всю інфраструктуру для підключення до сучасної цифрової АТС.**

Крім обладнання доступу, «ЧеЗаРа» сьогодні пропонує споживачу також нову комунікаційну техніку — цифрову систему комутації **«ВОСТОК»**, розроблену досвідченими харківськими фахівцями підприємства «Українські телекомунікаційні системи» (УТС).

ЦСК «ВОСТОК» — це сучасна АТС, яка може працювати як прикінцева, опорна або транзитна. Її з успіхом можна застосовувати в місцевих, сільських та корпоративних мережах: і базових, і альтернативних.

м. Чернігів, вул. Одинцова, 25,
тел./факс (0462) 95-24-97,
95-20-55.
E-mail: mail@chezara. com
www. cezara. com.

в результаті не забезпечило досягнення основної мети реформ — вирівнювання викривлених та узаконених попередньою системою стосовно сільського господарства й селянина економічних законів, приведення їх у відповідність з діючими в інших сферах економіки країни. Сільське господарство, як і раніше, залишається на узбіччі суспільного виробництва, всі дії стосовно нього відбуваються за залишковим принципом, тільки у ще більш викривленому вигляді.

За нашими оцінками, запропоновану інститутом конструкцію реформ на сьогодні освоєно лише на третину, що не могло забезпечити бажаний ефект. Можна навести аналогію з будівництвом. Ніхто не чекає ефекту від незавершеного будівництва. А тим часом антиреформатори, які не знали і, на жаль, дотепер не відчувають значення і змісту реформ та ігнорують їх незавершеність, ставлять під сумнів доцільність проведення реформування і все роблять для того, щоб воно не продовжувалося.

Звідси випливає висновок: основною причиною виникнення економічних негараздів в АПК є протидія реформам антиреформаторських сил. Виступаючи за селян на словах, вони в економічному плані гальмують розвиток сільського господарства, часто не усвідомлюючи цього.

Тому основним завданням сьогодення в державі мусить стати засудження антиселянської ідеології. Її провідники мають негайно зійти на узбіччя у державному, господарському і громадському управлінні. Хіба можна досягти позитивного економічного результату від провідників лівої ідеології, коли вони не визнають в економічному плані землю як ресурс виробництва, не враховують цей ресурс у системі розподільчих і регулюючих функцій держави, зокрема в ціноутворенні, кредитуванні, оподаткуванні, страхуванні, іпотеці, фондовому ринку тощо? Натомість провідники правої ідеології визнають таке право за ресурсом землі, водночас не можуть зрозуміти, що ресурс землі у всіх складових розподільчих і регулюючих функцій повинен мати однакову норму доходності з іншими видами ресурсів, які використовуються в усіх галузях і сферах діяльності.

І в першому, і в другому випадках вбачається антиселянська ідеологія, внаслідок якої сільське господарство щорічно недоотримує близько 20 млрд. грн. доходу. Без подолання цієї ідеології, без державної підтримки результативність реформ і поліпшення ситуації на селі неможливі. Як і раніше, відбуватиметься гасіння локальних «пожеж», земля використовуватиметься неефективно, не розвиватимуться сільські території, люди не матимуть інтересу там жити і працювати, а держава, в якій є ці явища, — безперспективна.

З огляду на вищевикладене слід було б ближчим часом зосередити зусилля держави в розвитку АПК в таких напрямах.

Перший — активізація аграрних реформ. На основі раніше зроблених трьох кроків (земельна реформа, господарська реформа, формування інфраструктури ринку) потрібно негайно приступити до практичного втілення інших її складових — формування ринкового змісту економічних правил гри, наповнення економічним змістом конструкції реформ та їх законодавчого забезпечення. Не треба ревізувати зроблене формальними заявами: «проведення так званих реформ», «переваг великого виробництва над малим», не беручи при цьому до уваги складових реформ і наявності в Україні багатьох великих господарств, в яких насамперед слід навести порядок. Водночас не треба забувати про людину, а усвідомлено, крок за кроком, йти далі, адже країни Східної і Центральної Європи діяли саме так. Вже на другий і третій роки реформ вони відмовилися від ліберально-ринкової моделі, управляли процесами обміну товарів з участю держави і досягли необхідного результату. Нині вони є членами СОТ, ЄС і ставлять за мету ввійти в постіндустріальну стадію розвитку суспільства. Так маємо діяти і ми.

Другий — концентрація зусиль держави для забезпечення виконання завдань першого напряму. Для цього слід негайно розробити і прийняти рамковий закон про організацію і управління аграрним ринком. Він має складатися з трьох частин. Перша — створення ринкового середовища, де мають бути відображені всі складові функціонування аграрного ринку — виробництво, переробка, торгівля, корпоратизація тощо. Особливе місце тут слід відвести питанням ринку землі. За нашим визначенням, ринок землі є вартісне опосередкування цього ресурсу, включення його до складу економічної субстанції, передбачення на цю складову норму доходності, розбудова на основі цього в державі «економічних правил гри» і лише потім освоєння процесу купівлі-продажу земель сільськогосподарського призначення, відпрацювання інструментів і механізмів функціонування земельного ринку. Другою частиною закону мусить бути чітке визначення функцій аграрного ринку — соціальної, стимулюючої, регулюючої, селективної та адміністративно-організаційної, які забезпечували б їх ефективну дію в усіх складових ринку.

Третьою частиною має бути визначення пріоритетності сільського господарства як галузі з уповільненим оборотом капіталу і забезпечення у зв'язку з цим державної підтримки виробництва й розвитку сільських територій.

Третій — зосередження зусиль держави на розробленні та забезпеченні виконання програми соціально-економічного розвитку сільських територій. Держава зобов'язана знайти кошти для фінансування розробки даної програми, а її виконавці — охопити всі без винятку 28,6 тисячі сільських населених пунктів. У кожному з них має бути оцінена соціально-економічна ситуація (з позицій забезпечення нормальних умов життя за рахунок територій і ресурсів, на яких вони розташовані), визначено проблеми, накреслено заходи для їх розв'язання, передбачено фінансове забезпечення та терміни виконання.

Акцентую увагу на цих питаннях саме тому, що тепер пропонують різні програми і варіанти розвитку АПК. Але без розв'язання вищезазначених питань вони, як і раніше, не виконуватимуться. Не вирішуватимуться питання формування матеріально-технічної бази, впровадження сучасних технологій, підвищення рівня заробітної плати, поліпшення соціально-культурних умов життя на селі.

Для реалізації системи заходів з розв'язання назрілих проблем розвитку аграрного сектору економіки і соціального облаштування села доцільно розробити державну програму «Розвиток агропромислового виробництва на інноваційній основі» з конкретним визначенням обсягів робіт та їх фінансового забезпечення до 2015 року.

Для забезпечення виконання порушених мною питань у Національному науковому центрі «Інститут аграрної економіки» здійснено теоретичні й методичні розробки з достатнім рівнем їх апробації. Впевнений, що їх реалізація сприятиме подальшому розвитку агропромислового сектору економіки України.

З щирою повагою, Петро САБЛУК, директор ННЦ «Інститут аграрної економіки», академік УААН, Герой України.

Ідеї в робочих рукавицях

■ **МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ**

Утворений 2001 року Сихівський район — наймолодший у Львові — нині є взірцем самоврядування. Ініціативи знизу і сприяння згори — наче з'єднані судини. Навіч і результат: колишній «спальний масив» прокинувся...

Сихівський житловий масив почали розбудовувати 25 років тому. Тривалий час інфраструктура відставала: стотисячне населення потерпало, бо бракувало транспорту, шкіл і дитсадків, спортивних споруд, не працювали десятки ліфтів, не вивозили вчасно сміття. Масив попервах входив до центрального Галицького району, а там — свої специфічні проблеми, пов'язані з історичною забудовою. Тому до Сихова у влади «руки не доходили». Громаді це набридло. Мешканці району організували сходки, на котрих обговорювали свої проблеми, апелювали до влади і політиків. 1998 року міська рада ухвалила рішення «Про створення ради самоорганізації населення Сихівського житлового масиву», а через три роки було створено Сихівський район з усією його інфраструктурою. І нині Сихів не впізнати.

Зрозуміло, що такі фундаментальні перетворення були б неможливі без цілеспрямованого «пробивання» ідеї у вищих ешелонах влади, без «твердої руки» місцевої влади. Ідея ради — як посередника між людьми і владою — зародилася ще на початку 90-х років. На той час ще не було закону про органи самоорганізації — лише кілька рядків у Конституції. Положення розробили самі. Тодішній міський голова Василь Куйбіда, далекоглядний стратег і господар, оцінив доцільність і перспективи створення ради самоорганізації населення — підґрунтя для діяльності майбутньої районної адміністрації. Це той унікальний приклад, коли, попри складні обставини, міська влада не перетворилася на «хлопчика для биття» і об'єкт для протестних акцій (для них у мешканців масиву було багато підстав), а спрямувала енергію та ініціативу населення, депутатів міської ради від Сихова на розбудову району.

— Ми змоделювали позитивний результат взаємодії влади з громадою, — каже тодішній міський голова, нині заступник голови Народного руху України Василь Куйбіда. — Було ухвалено рішення про фінансування двох штатних одиниць, голови і секретаря, ми надали раді самоорганізації, яку очолив ініціативний депутат міської ради Іван Рудницький, певні повноваження, виділили кошти, тобто створили добрі стартові можливості. Вважаю сихівський досвід тим зерном, яке згодом дасть плоди для всього міста.

Нещодавно на останньому пустирі Сихівського масиву, який ще залишився незабудованим, з'явилася табличка. Одна із партій освідчилася в любові до рідного міста і декларувала наміри... збудувати тут дитсадок. Мешканці району не без скепсису сприйняли таке «освідчення», бо проблему дитсадка вже розв'язано. Передусім сихівчани «відвоювали» майданчик, що був ласим шматочком для забудови у вже престижному нині районі міста.

Схожа ситуація склалася свого часу під час «великої битви» за кінотеатр імені Довженка. Тут також витали «в повітрі» наміри довести до руйнації споруду, яка майже десять років пустувала, та продати її. Громада за підтримки міської влади попередньої каденції домоглася передачі кінотеатру із обласної комунальної власності у міську. Спочатку зібрали по підприємствах 50 тисяч гривень на мінімальні ремонтні роботи. Потім знайшовся інвестор, що відновив великий зал, придбав кіноустановку, а нині взявся за малий зал для дітей. Тепер двічі на тиждень громада Сихова має право використовувати зал для своїх потреб. У інший час мешканці залюбки ходять сім'ями в кіно.

Відколи реально запрацював тандем «влада—громада», у Сихівському районі з'явилося чимало ексклюзивних об'єктів. Наприклад, сучасний оптовий ринок сільськогосподарської продукції «Шувар». Ще не так давно на його місці було декілька будок, а тепер з усіх усюд приїжджають продавці і покупці. Нещодавно на масиві з'явився спортивний майданчик зі штучним покриттям. Головним спонсором споруди став депутат міської ради, підприємець Роман Федишин. Нині він добудовує інший неприбутковий соціальний об'єкт — басейн. Саме у цьому районі, як ніде, тісно переплітаються приватні та громадські інтереси. Це — результат ідейної «закваски» молодого району і запорука подальшого його добробуту.

Нині на кошти доброчинців у районі функціонує унікальна (навіть у масштабах держави) установа —навчально-реабілітаційний центр «Джерело». Батьки дітей, хворих на ДЦП, спочатку об'єдналися в громадську організацію, за підтримки влади отримали у своє розпорядження незавершений об'єкт. Шляхетна ідея, мов магніт, «притягнула» недержавні кошти, ресурси, кадри. Було створено відповідну базу, і тепер хворі — від народження до 28 років — отримують тут навички соціальної адаптації.

Серед візитівок району — об'єднання співвласників як альтернатива жекам. Вони обслуговують житло значно ефективніше. Справа нова і складна, але ідеї ще в зародку підтримали, тому вони втілилися в реальні справи. Наприклад, щоб не залежати від централізованого теплопостачання, мешканці одного з будинків домагаються від'єднання від магістралі і мають намір встановити індивідуальне опалення. Вони оформляють потрібні документи, збирають кошти.

У Сихівському районі ще багато належить зробити. На часі — введення ліній електротранспорту, бо маршрутки неспроможні забезпечити перевезення. Над цим уже працює Рада самоорганізації населення. На масиві планують утеплити панельні будинки. Для цього є і технології, і виконавці. Треба лишень знову об'єднати зусилля й кошти влади і громади. Навесні сихівчани планують самотужки впорядкувати «зелені легені» району — лісопарк. Одне слово, аби тільки їм не заважали, адже громада, як вони вже переконалися, — «великий чоловік».

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Фото автора.

На знімку: цей спортивний майданчик зі штучним покриттям споруджено силами і коштами громади.

■ **СВІТ ПРО НАС**

Нові можливості мостобудування

У грудневому номері американського щотижневика Chicago review опубліковано інтерв'ю з головою спостережної ради ВАТ «Мостобуд», президентом корпорації «Укрмостобуд» **Володимиром ПРОДИВУСОМ**. Уже понад 60 років «Мостобуд» працює без рекламацій на внутрішньому і міжнародному ринках.

— Що дає змогу «Мостобуду» тривалий час лідирувати в пострадянському просторі?

— Лідерами ми були ще за радянських часів. Після того, як розпався Союз, компанія опинилася в більш вигідному порівняно з іншими становищі. У нас залишилися потужне проектне бюро і розвинена будівельна організація — «Мостобуд», структурні підрозділи якого раніше повністю обслуговували всю Українську, Молдавську РСР і російські області, що межували з Україною.

Проектне бюро компанії має ліцензії на проектування будь-яких мостових об'єктів в Україні та Росії, а також здатне працювати за єврокодами й мостовими нормами США. Експерти оцінюють наші можливості в проектуванні мостів як рівні, а за деякими параметрами — як такі, що перевищують потенціал передових проектних організацій Західної Європи.

Успішно функціонують об'єкти, спроектовані і зведені українською компанією в країнах колишнього Радянського Союзу, в Анголі, Афганістані, В'єтнамі, Лівані, Сирії, Туреччині, Фінляндії, Чехії. Підписано контракти на будівництво в інших країнах далекого і близького зарубіжжя.

Гадаю, що у співвідношенні «ціна—якість» наші пропозиції вельми зацікавлять потенційних партнерів з багатьох країн.

— Чи означає це, що в самій Україні перспективних замовлень не передбачається?

— Це не так. Адже Україна має дуже вигідне транзитне розташування, на перетині безлічі доріг. Її територією проходять чотири пан'європейські транспортні коридори. А доріг без мостових споруд не буває. Тому обсяг і затребуваність наших робіт усередині країни досить великі. Не випадково будівництво нових мостів — серед пріоритетних напрямів економічного розвитку держави.

— Але ще років п'ять тому «Мостобуд» просто тонув у проблемах.

— З приходом у 2003 році нових інвесторів, із сучасним баченням бізнесу в такій складній галузі, як мостобудування, справи почали різко поліпшуватися. Досить сказати, що торік ми запланували виконати самотужки обсяг робіт, який у 10 разів перевищує показники 2002 року.

З першого дня нові інвестори взялися за оволодіння новими технологіями і закупівлю сучасної техніки. Нам удалося за три роки потроїти залишкову вартість основних засобів виробництва. Все це переконує, що нові інвестори прийшли не на короткий термін, щоб вичавити з «Мостобуду» все, що залишилося, а націлені на далекосяжні перспективи, якщо вкладають кошти в розвиток компанії.

Додаток до постанови Центральної виборчої комісії від 13 січня 2006 року № 166

Виборчий список кандидатів у народні депутати України політичної партії «Українська Національна Асамблея»

Шухевич Юрій-Богдан Романович, 1933 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, пенсіонер, проживає в місті Львові, включений до виборчого списку під № 1;

Філатович Олександр Володимирович, 1960 року народження, безпартійний, освіта вища, приватний лікар народної та нетрадиційної медицини, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 5;

Чангулі Наталія Андріївна, 1952 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, кореспондент закритого акціонерного товариства «Міжнародний Медіа Центр-СТБ», проживає в місті Києві, включена до виборчого списку під № 7;

Щербачов Валентин Васильович, 1946 року народження, безпартійний, освіта вища, журналіст Національної телекомпанії України, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 10;

Гірак Анатолій Митрофанович, 1958 року народження, безпартійний, освіта вища, начальник управління з питань фізичної культури і спорту Рівненської обласної державної адміністрації, проживає в місті Рівному, включений до виборчого списку під № 11;

Воронов Валерій Вячеславович, 1969 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, голова Київської обласної організації Української Національної Асамблеї, проживає в місті Умань Черкаської області, включений до виборчого списку під № 15;

Марчук Іван Автономович, 1975 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, директор приватного підприємства «ТДТ», проживає в місті Тернополі, включений до виборчого списку під № 16;

Мазаєва Ольга Автономівна, 1971 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, головний бухгалтер приватного підприємства «ТДТ», проживає в місті Тернополі, включена до виборчого списку під № 18;

Петрик Степан Йосифович, 1958 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, приватний підприємець, проживає в місті Львові, включений до виборчого списку під № 20;

Усатенко Тарас Петрович, 1964 року народження, безпартійний, освіта вища, тимчасово не працює, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 22;

Мітюхін Андрій Вікторович, 1974 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня спеціальна, юрист-підприємець, проживає в місті Острог Рівненської області, включений до виборчого списку під № 23;

Бойко Остап Богданович, 1982 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, голова Чернівецької обласної організації Української Національної Асамблеї, проживає в місті Снятин Івано-Франківської області, включений до виборчого списку під № 27;

Холявінський Володимир Ярославович, 1964 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, директор УДЮМК Сихівського району міста Львова, проживає в місті Львові, включений до виборчого списку під № 30;

Осьмак Наталія Кирилівна, 1941 року народження, безпартійна, освіта вища, керівник групи закритого акціонерного товариства «Київсоюзшлях», проживає в місті Києві, включена до виборчого списку під № 31;

Довгань Володимир Сергійович, 1980 року народження, член Української Національної Асамблеї, незакінчена вища, тимчасово не працює, проживає в місті Вінниці, включений до виборчого списку під № 39;

Миколайчик Ігор Олексійович, 1983 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта базова вища, Член Виконкому Української Національної Асамблеї, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 40;

ПОСТАНОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Про реєстрацію кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку політичної партії «Українська Національна Асамблея»

До Центральної виборчої комісії 9 січня 2006 року повторно надійшла заява політичної партії «Українська Національна Асамблея» про реєстрацію кандидатів у народні депутати України, висунутих 25 грудня 2005 року на XXII з'їзді цієї партії та включених до виборчого списку політичної партії «Українська Національна Асамблея», а також додані до неї необхідні для реєстрації виправлені документи.

Розглянувши зазначену заяву та додані до неї матеріали, Центральна виборча комісія встановила, що документи осіб, зазначених у додатку до цієї постанови, відповідають вимогам частини першої статті 58 Закону України «Про вибори народних депутатів України».

Враховуючи викладене, відповідно до статей 9, 10, частини другої статті 55, статті 57, частини першої статті 58, частин першої, шостої-восьмої статті 61, частини третьої статті 62 Закону України «Про вибори народних депутатів України», керуючись статтями 12, 13, пунктом 8 статті 19 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє**:

1. Зареєструвати кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку політичної партії «Українська Національна Асамблея», згідно з додатком.
2. Видати представнику політичної партії «Українська Національна Асамблея» у Центральній виборчій комісії копію цієї постанови та посвідчення кандидатів у народні депутати України.
3. Оприлюднити цю постанову в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр».

Голова Центральної виборчої комісії
Я. ДАВИДОВИЧ.

м. Київ, 13 січня 2006 року.
№ 166.

Морус Олександр Васильович, 1973 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта базова вища, директор приватного підприємства «Морус консалтинг та логістика», проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 52;

Гірник Павло Миколайович, 1956 року народження, безпартійний, освіта вища, тимчасово не працює, проживає в місті Хмельницькому, включений до виборчого списку під № 54;

Шолудько Анатолій Васильович, 1972 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, голова Кременчуцької районної організації Української Національної Асамблеї, проживає в місті Кременчук Полтавської області, включений до виборчого списку під № 55;

Білозерська Олена Леонідівна, 1979 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, провідний методист Національної Парламентської бібліотеки, проживає в місті Києві, включена до виборчого списку під № 57;

Прядко Ігор Євгенійович, 1983 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта незакінчена вища, голова Херсонської організації Української Національної Асамблеї, проживає в місті Херсоні, включений до виборчого списку під № 59;

Гаргат Андрій Іванович, 1981 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта базова вища, студент Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського, проживає в місті Вінниці, включений до виборчого списку під № 60;

Ткаченко Микола Іванович, 1968 року народження, безпартійний, освіта вища, приватний підприємець, проживає в місті Кіровограді, включений до виборчого списку під № 62;

Балда Ігор Іванович, 1959 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, комірник приватного підприємства «Чижинський С. А.», проживає в селі Іванківці Хмельницького району Хмельницької області, включений до виборчого списку під № 66;

Тимків Василь Михайлович, 1960 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня технічна, майстер товариства з обмеженою відповідальністю «Сапсан», проживає в селі Обороня Долинського району Івано-Франківської області, включений до виборчого списку під № 70;

Добрянський Євген Ярославович, 1981 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, лікар-інтерн Вишгородської Центральної районної лікарні, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 82;

Дрекало Василь Миколайович, 1952 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня технічна, пенсіонер, проживає в місті Запоріжжі, включений до виборчого списку під № 88;

Степчук Михайло Михайлович, 1959 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня спеціальна, майстер-шляховик комунального підприємства «Костопількомунсервіс», проживає в місті Костопіль Рівненської області, включений до виборчого списку під № 89;

Сірий Андрій Вікторович, 1959 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, голова Куп'янської міської організації Української Національної Асамблеї, проживає в селі Глушківка Куп'янського району Харківської області, включений до виборчого списку під № 90;

Марченко Володимир Іванович, 1974 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, тимчасово не працює, проживає в місті Біла Церква Київської області, включений до виборчого списку під № 91;

Мельник Ігор Йосипович, 1966 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, директор фірми «Горган», проживає в місті Калуш Івано-Франківської області, включений до виборчого списку під № 92;

Мироненко Сергій Олександрович, 1977 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, тимчасово не працює, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 93;

Гайдук Сергій Павлович, 1972 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, викладач Запорізького національного університету, проживає в місті Запоріжжі, включений до виборчого списку під № 97;

Дмищук Анатолій Климович, 1957 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта базова вища, начальник відділу РОЦФЗН «Спорт для всіх», проживає в місті Рівному, включений до виборчого списку під № 99;

Борисенко Микола Віталійович, 1979 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, тимчасово не працює, проживає в місті Харкові, включений до виборчого списку під № 103;

Зубатенко Олександр Гаврилович, 1947 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, адміністратор Європейського університету, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 104;

Строкань Валерій Якович, 1947 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, тимчасово не працює, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 105;

Давіденко Антон Володимирович, 1982 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, провідний програміст «Онікс Системз», проживає в місті Кіровограді, включений до виборчого списку під № 107;

Мищь Юрій Олександрович, 1983 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта базова вища, студент Національного транспортного університету, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 109;

Хрипунов В'ячеслав Олександрович, 1952 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня спеціальна, пенсіонер, проживає в місті Запоріжжі, включений до виборчого списку під № 112;

Крижановський Сергій Володимирович, 1970 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, тимчасово не працює, проживає в місті Васильків Київської області, включений до виборчого списку під № 124;

Бойко Сергій Васильович, 1980 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, тимчасово не працює, проживає в смт Стара Синява Хмельницької області, включений до виборчого списку під № 126;

Мосійчук Олександр Сергійович, 1979 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, оператор реакторного відділення ВП «Рівненська АЕС» РЦ-1, проживає в місті Кузнецовськ Рівненської області, включений до виборчого списку під № 131;

Давлетгареєв Олег Султанович, 1944 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, заступник генерального директора закритого акціонерного товариства «Приазовський райагробуд», проживає в місті Запоріжжі, включений до виборчого списку під № 132;

Бицкало Богдан Васильович, 1961 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня спеціальна, приватний підприємець, проживає в місті Городенка Івано-Франківської області, включений до виборчого списку під № 134;

Коваль Олександр Михайлович, 1977 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта вища, майстер товариства з обмеженою відповідальністю «Карпатнафтохім», проживає в місті Калуш Івано-Франківської області, включений до виборчого списку під № 145;

Швачко Вячеслав Сергійович, 1982 року народження, член Української Національної Асамблеї, освіта середня, менеджер кредитної спілки «Київська Русь», проживає в місті Луганську, включений до виборчого списку під № 149.

Секретар Центральної виборчої комісії
С. ДУБОВИК.

Додаток до постанови Центральної виборчої комісії від 13 січня 2006 року № 168

Виборчий список кандидатів у народні депутати України Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, зареєстрованих Центральною виборчою комісією у зв'язку з повторним поданням цією партією заяви про реєстрацію кандидатів у народні депутати України

Давиденко Олександр Григорович, 1957 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, президент Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в місті Дніпропетровську, включений до виборчого списку під № 1;

Романовський Валерій Іванович, 1948 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор відділення «Центр-Одеса» Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в місті Одесі, включений до виборчого списку під № 2;

Руденко Станіслав Анатолійович, 1950 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор відділення «Центр-Полтава» Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в селі Горбанівка Полтавського району Полтавської області, включений до виборчого списку під № 3;

税

Дручков Володимир Григорович, 1943 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, радник генерального директора видавничо-комерційної фірми «Гриф» з питань безпеки, проживає в місті Харкові, включений до виборчого списку під № 4;

Пелюх Мар'ян Михайлович, 1939 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, пенсіонер, проживає в місті Львові, включений до виборчого списку під № 5;

Творун Петро Никифорович, 1957 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор відділення «Центр-Вінниця» Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в місті Вінниці, включений до виборчого списку під № 6;

Калашніков Валерій Григорійович, 1947 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, заступник директора товариства з обмеженою відповідальністю «Донбасінвестпром», проживає в місті Донецьку, включений до виборчого списку під № 7;

Тимошин Володимир Володимирович, 1965 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, приватний адвокат, проживає в місті Миколаєві, включений до виборчого списку під № 8;

Ігнатенко Євген Анатолійович, 1964 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, голова правління товариства з обмеженою відповідальністю «Бюро правової та економічної безпеки», проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 9;

Халявка Петро Михайлович, 1952 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор відділення «Центр-Черкаси» Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в місті Черкасах, включений до виборчого списку під № 10;

ПОСТАНОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Про реєстрацію кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю

До Центральної виборчої комісії 8 січня 2006 року повторно подано заяву Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю про реєстрацію кандидатів у народні депутати України, висунутих 24 грудня 2005 року на Другому з'їзді цієї партії та включених до виборчого списку Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, яким було відмовлено в реєстрації постановою Центральної виборчої комісії від 5 січня 2006 року № 66, та додані до неї документи, необхідні для реєстрації, виправлені відповідно до вимог Закону України «Про вибори народних депутатів України».

Розглянувши зазначену заяву та додані до неї матеріали, Центральна виборча комісія встановила, що документи осіб, зазначених у додатку до цієї постанови, відповідають вимогам частини першої статті 58 Закону України «Про вибори народних депутатів України».

Враховуючи викладене, відповідно до статей 9, 10, пункту 5 частини четвертої статті 11, статей 55, 57, частини першої статті 58, частин першої, шостої-восьмої статті 61, частини третьої статті 62 Закону України «Про вибори народних депутатів України», керуючись статтями 11, 12, 13, пунктом 8 статті 19 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє**:

1. Зареєструвати кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, згідно з додатком.
2. Видати представнику Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю в Центральній виборчій комісії з правом дорадчого голосу копію цієї постанови та посвідчення кандидатів у народні депутати України встановленого зразка.
3. Цю постанову оприлюднити в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр».

Голова Центральної виборчої комісії
Я. ДАВИДОВИЧ.

м. Київ, 13 січня 2006 року.
№ 168.

Гнідаш Анатолій Олексійович, 1966 року народження, безпартійний, освіта вища, начальник слідчого відділу податкової міліції Державної податкової адміністраці у Полтавській області, проживає в місті Полтаві, включений до виборчого списку під № 11;

Михальчук Василь Григорович, 1947 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, пенсіонер, проживає в місті Рівному, включений до виборчого списку під № 12;

Сідненко Сергій Іванович, 1948 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, радник голови правління відкритого акціонерного товариства «Державний експортно-імпортний банк України», проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 14;

Зінченко Петро Петрович, 1959 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, радник президента Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в місті Дніпропетровську, включений до виборчого списку під № 15;

Фоя Владислав Анатолійович, 1957 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, пенсіонер, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 16;

Дятчин Федір Іванович, 1955 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, виконавчий директор товариства з обмеженою відповідальністю «Азов Вест», проживає в місті Щолкіне Ленінського району Автономної Республіки Крим, включений до виборчого списку під № 17;

Степанов Олександр Петрович, 1949 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор Інституту міжнародних відносин Національного авіаційного університету, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 18;

Колонтай Олександр Володимирович, 1953 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, заступник директора торгівельно-промислової фірми «Катран - 95», проживає в місті Сімферополі, включений до виборчого списку під № 19;

Бабенко Віталій Анатолійович, 1960 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, генеральний директор корпорації «ЦЕНТР», проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 20;

Миронов Володимир Миколайович, 1951 року народження, безпартійний, освіта вища, керівник Головного управління документального забезпечення Апарату Верховної Ради України, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 21;

Бутко Микола Сергійович, 1947 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор відділення «Центр-Схід» Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в місті Луганську, включений до виборчого списку під № 22;

Прокофьєв Юрій Миколайович, 1947 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, керівник товариства з обмеженою відповідальністю «Центуріон», проживає в місті Дніпропетровську, включений до виборчого списку під № 23;

Блудов Микола Васильович, 1959 року народження, член Української партії честі, освіта вища, заступник директора Ялтинської філії фірми «Гарант 95», проживає в місті Ялта Автономної Республіки Крим, включений до виборчого списку під № 24;

Плакущий Геннадій Романович, 1949 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор товариства з обмеженою відповідальністю науково-виробничого підприємства «Земля і життя», проживає в місті Дніпродзержинськ Дніпропетровської області, включений до виборчого списку під № 25;

Дідик Василь Якович, 1941 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, пенсіонер, проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 26;

Шутко Олександр Дмитрович, 1952 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор Севастопольського відділення «Центр-Юг» Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в місті Севастополі, включений до виборчого списку під № 27;

Габрук Віталій Іванович, 1956 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, пенсіонер, проживає в місті Луцьку, включений до виборчого списку під № 28;

Костюк Степан Васильович, 1949 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, начальник контрольно-ревізійного відділу Державного комітету України з державного матеріального резерву, проживає в місті Боярка Київської області, включений до виборчого списку під № 29;

Першаков Сергій Михайлович, 1960 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор товариства з обмеженою відповідальністю «Центр Безпеки Бізнесу», проживає в місті Запоріжжі, включений до виборчого списку під № 30;

Зінченко Тарас Петрович, 1971 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта базова вища, менеджер відділу маркетингу державного Дніпропетровського автотранспортного управління, проживає

Друкується на підставі договору з ЦВК та згідно з наданими нею оригіналами

в місті Дніпропетровську, включений до виборчого списку під № 31;

Фіалко Валерій Степанович, 1956 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, головний інженер приватного підприємства «Уніком», проживає в місті Києві, включений до виборчого списку під № 32;

Петров Володимир Миколайович, 1958 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, заступник директора відділення «Центр-Донбас» Міжнародної асоціації ветеранів спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю «ЦЕНТР», проживає в місті Макіївка Донецької області, включений до виборчого списку під № 33;

Коноваленко Іван Іванович, 1962 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор товариства з обмеженою відповідальністю «Сіті-ПАБ», проживає в місті Хмельницькому, включений до виборчого списку під № 34;

Русий Анатолій Петрович, 1962 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, пенсіонер, проживає в місті Ужгороді, включений до виборчого списку під № 35;

Брага Іван Данилович, 1939 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор Сумського обласного навчально-курсового комбінату, проживає в місті Сумах, включений до виборчого списку під № 36;

Іванченко Віктор Петрович, 1968 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта середня, приватний підприємець, проживає в місті Дніпропетровську, включений до виборчого списку під № 37;

Деобальд Андрій Володимирович, 1958 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, директор товариства з обмеженою відповідальністю «Центр-Надра», проживає в місті Дніпропетровську, включений до виборчого списку під № 38;

Любчук Василь Федорович, 1956 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, пенсіонер, проживає в місті Луцьку, включений до виборчого списку під № 39;

Швець Сергій Петрович, 1959 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, пенсіонер, проживає в місті Первомайськ Миколаївської області, включений до виборчого списку під № 40;

Цвар Олександр Олександрович, 1953 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, генеральний директор видавничо-комерційної фірми «Гриф», проживає в місті Харкові, включений до виборчого списку під № 41;

Ткаченко Олександр Володимирович, 1968 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, комерційний директор приватного підприємства «Анкор-Агро», проживає в місті Миколаєві, включений до виборчого списку під № 42;

Шевченко Олександр Миколайович, 1969 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, доцент кафедри патологічної фізіології Харківського державного медичного університету, проживає в місті Харкові, включений до виборчого списку під № 43;

Дудка Микола Омелянович, 1953 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, президент приватної комерційно-виробничої фірми «Поступ», проживає в місті Хмельницькому, включений до виборчого списку під № 44;

Тищишин Володимир Олексійович, 1951 року народження, член Української партії честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, освіта вища, начальник відділу служби безпеки Подільського регіонального департаменту акціонерного комерційного інноваційного банку «УкрСиббанк», проживає в місті Вінниці, включений до виборчого списку під № 45.

Секретар Центральної виборчої комісії
С. ДУБОВИК.

ПОСТАНОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Про реєстрацію кандидата у народні депутати України, включеного до виборчого списку Блоку «Наша Україна»

До Центральної виборчої комісії повторно надійшла заява Виборчого блоку політичних партій «Наша Україна»: Політична партія «Народний союз Наша Україна», Народний Рух України, Партія промисловців і підприємців України, Конгрес Українських Націоналістів, Українська республіканська партія «Собор», Партія Християнсько-Демократичний Союз (скорочена назва - Блок «Наша Україна») про реєстрацію кандидата у народні депутати України Табака Миколи Сергійовича, висунутого 18 грудня 2005 року на І Міжпартійному з'їзді цього блоку та включеного до виборчого списку Блоку «Наша Україна» під № 163, а також виправлені документи, необхідні для реєстрації.

Розглянувши зазначену заяву та додані до неї документи, Центральна виборча комісія встановила, що вони відповідають вимогам частини першої статті 58 Закону України «Про вибори народних депутатів України».

Враховуючи викладене, відповідно до статей 9, 10, частини другої статті 55, статті 57, частини першої статті 58, частин першої, шостої, сьомої, восьмої статті 61, частини третьої статті 62 Закону України «Про вибори народних депутатів України», керуючись статтями 12, 13, пунктом 8 статті 19 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє**:

1. Зареєструвати кандидата у народні депутати України Табака Миколу Сергійовича, включеного до виборчого списку Блоку «Наша Україна» під № 163.
2. Видати представнику Блоку «Наша Україна» у Центральній виборчій комісії копію цієї постанови та посвідчення кандидата у народні депутати України встановленого зразка.
3. Оприлюднити цю постанову в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр».

Голова Центральної виборчої комісії
Я. ДАВИДОВИЧ.

м. Київ, 13 січня 2006 року.
№ 170.

«Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду Виборчого блоку політичних партій «ЗА СОЮЗ» — Виборчий блок політичних партій Партії «Союз», Партії «Соціалістична Україна», Слов'янської партії, Політичної партії «Вітчизна».

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду Виборчого блоку політичних партій «ЗА СОЮЗ» — Виборчий блок політичних партій Партії «Союз», Партії «Соціалістична Україна», Слов'янської партії, Політичної партії «Вітчизна»:

Отримувач: виборчий фонд Виборчого блоку політичних партій «ЗА СОЮЗ» .

Код отримувача: 20077521.

Банк отримувача: Акціонерний банк «СИНТЕЗ» у м. Києві.

Код банку отримувача: 322711.

Рахунок отримувача: № 2641703431».

«Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду Української партії «Зелена планета».

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду Української партії «Зелена планета»:

Отримувач: виборчий фонд Української партії «Зелена планета».

Код отримувача: 33447027.

Банк отримувана: АППБ «Аваль» у м. Києві.

Код банку отримувача: 300335.

Рахунок отримувача: № 264104».

«Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду виборчого блоку політичних партій України «Партія захисників Вітчизни», «Всеукраїнська партія Миру і Єдності», партія «Національно-демократичне об'єднання «Україна» — «Блок Юрія Кармазіна».

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду виборчого блоку політичних партій України «Партія захисників Вітчизни», «Всеукраїнська партія Миру і Єдності», партія «Національно-демократичне об'єднання «Україна» — «Блок Юрія Кармазіна»:

Отримувач: виборчий фонд виборчого блоку «Блок Юрія Кармазіна» .

Код отримувача: 20073283.

Банк отримувача: АКБ «Правекс-Банк» у м. Києві.

Код банку отримувача: 321983.

Рахунок отримувача: № 2641600003626».

ПРИВАТИЗАЦІЯ. НОВА ТОЧКА ВІДЛІКУ

■ ІНВЕСТИЦІЇ

Останні зміни у приватизаційній політиці України викликали жваву дискусію щодо можливих напрямів та об'єктів подальшої приватизації. Крім думок вітчизняного бізнесу, вельми цікавою є точка зору іноземних інвесторів. На запитання «Голосу України» погодився відповісти один з найбільших західних інвесторів в українську економіку, власник і директор німецько-британської компанії RSJ Erste Beteiligungsgesellschaft mbH Роберт Шетлер-Джонс.

— Коментуючи економічну ситуацію в Україні, західні інвестори, зокрема, схильні говорити про початок нового етапу української приватизаційної політики. Чи поділяєте ви їхню думку?

— Така думка є цілком справедливою. Ми схильні вважати, що в Україні закінчився черговий етап економічної еволюції, навіть незважаючи на те, що правила нового етапу ще не визначені. Адже саме необхідність прозорої приватизації «Криворіжсталі» оголила і змусила шукати рішення для тих проблем, з якими стикаються держава і власники в Україні. Головне з таких питань полягає в тому, який реальний прибуток у довгостроковій перспективі може отримати держава від продажу державної власності та як спланувати подальшу приватизацію. На мою думку, рішення саме цієї проблеми залучить в Україну додаткові інвестиційні ресурси. Перший крок уже зроблено — в іноземних інвесторів з'явилася надія на те, що українська влада і в подальшому відмовлятиметься від використання непрозорих приватизаційних схем.

— Чому вказані вами проблеми не були вирішені раніше? Адже впродовж усіх років незалежності Україна мала достатньо примарні приватизаційні успіхи...

— Приватизація в Україні була заручницею свого часу. Для західних інвесторів причини невдач на початкових етапах приватизації достатньо очевидні. Продаж державної власності був непрозорим, а результатом непрозорої приватизації були численні зловживання. Зокрема, нам відомі випадки, коли державні підприємства штучно робилися банкрутами, а саме банкрутство було прихованою формою приватизації державних активів. Інший приклад — масове створення компаній, які могли розпоряджатися майном державних підприємств і які фактично «виводили» це майно в приватне володіння. Така ситуація поєднувалася зі слабкою судовою системою і можливістю двозначного тлумачення законів.

Згадайте, раніше в багатьох випадках джерелом приватизаційних схем була сама держава, яка й сьогодні не завжди справляється з управлінськими функціями, не кажучи вже про перші роки вашої незалежності. Через двозначність законів нерідко були правові колізії. Часто ці правові колізії були наслідком помилок під час складання законів, зокрема, у випадках, коли Україна намагалася копіювати досвід інших країн або починала регулювання нових для себе правовідносин чи ринків. Інколи помилки в законах закладалися навмисно — це уможливлювало перегляд таких законів у подальшому і давало можливості для легального тиску на певні компанії та ринки.

— За законами ринкової економіки, найбільша ефективність економічних перетворень, зокрема приватизаційних, у більшості випадків досягається завдяки грамотному дотриманню балансу між інтересами держави і бізнесу. На вашу думку, чому цього не відбулося в Україні?

— Об'єктивно певні труднощі існували у всіх сторін, які мали долучитися до цього процесу. З одного боку, офіційна політика приватизації визначалася людьми, які були безпосередньо причетні до тіньового перерозподілу власності. Мало того, впродовж усіх років «нової» історії України ваша держава не раз доводила, що вона не є ефективним власником. Тому у цей час помилки в управлінні державною власністю були неминучі. З другого боку, в країні тільки зароджувався великий бізнес. У компаній, які на той час існували в Україні, просто не було коштів для адекватної участі в приватизації. Ці компанії не тільки не могли придбати великі державні підприємства, а й самі тільки починали освоювати принципи ефективного управління. І, нарешті, мінімальна присутність західних інвесторів пояснювалась численними інвестиційними ризиками. Якщо загальна економічна криза, інфляція та нестабільність банківської системи розглядалися як тимчасові явища, то відсутність гарантій захисту приватної власності з боку держави унеможливлювала вихід на український ринок для багатьох потужних інвесторів з країн Заходу.

Як проміжний висновок, я хотів би зазначити, що приватизаційна політика України була предметом численних обговорень у західних ділових колах. Загальна думка інвесторів полягає в тому, що недостатня прозорість української приватизації все-таки була цілковито об'єктивним явищем. Передумовами для її існування була недосконала правова система, слабке знання законів ринкової економіки і невіддільність влади від бізнесу.

— Переходячи до оцінки сьогоднішніх приватизаційних тенденцій, чи очікуєте ви на які-небудь зміни у цілях і завданнях приватизації на її новому етапі?

— Спочатку я хотів би відзначити, що найпопулярніші сьогодні приватизаційні теми (а це, зокрема, форми подальшої приватизації, правильне використання отриманих коштів, ефективність відкритих аукціонів тощо) є тільки частиною нинішньої приватизаційної проблеми. Її інший — не менш важливий — аспект стосується отримання довгострокового ефекту від приватизації. Згадайте, у перші роки незалежності чи не єдиною метою приватизації було отримання «швидких» коштів, які йшли на потреби державного бюджету і забезпечення соціальних зобов'язань. Про такі речі, як підвищення конкурентоспроможності державних підприємств і підвищення вартості державних активів, не йшлося взагалі. Але найбільші кошти можна заробити саме за рахунок вмілого співробітництва з інвесторами, і слово «співробітництво» для розуміння такого процесу є ключовим.

Але чи можна говорити про ефективне співробітництво з інвесторами за умов, коли сьогодні в Україні є велика кількість підприємств, які не виставляються на продаж через законодавчі обмеження? Зокрема, в силу положення про «загальнодержавне значення» підприємств, визначеного в Законі «Про приватизацію державної власності». На нашу думку, заборона приватизації таких підприємств є швидше наслідком того, що держава не знає їхньої справжньої вартості. Мало того, закони ринкової економіки свідчать про те, що саме держава і не може здійснити таку оцінку, оскільки остання буде вкрай недостовірною. Причина в тому, що реальна вартість підприємства визначається лише в єдиному середовищі, а саме — на ринку. В свою чергу, найдосконалішою формою оцінки можна вважати вартість його акцій. З об'єктивних причин в Україні ще немає розвиненого фондового ринку, але ми схильні вважати це справою часу.

— Нещодавно, оцінюючи перспективи належних вам підприємств в Україні, ви згадували про новий підхід до приватизації, концепцію якого ви збиралися представити на розгляд Президента і Кабінету Міністрів України...

— Так, для підвищення вартості державних активів ми запропонували сучасний ринковий підхід до приватизації. В основі цього підходу лежить необхідність виведення державних підприємств на світові біржі.

Створення публічних компаній не є справою одного дня і складається з кількох важливих і взаємопов'язаних складових. Згідно із запропонованою нами схемою, на першому етапі держава продає інвестору половину своєї частки у підприємстві (49%) і висуває обов'язкову для виконання вимогу щодо виведення акцій підприємства на світові біржі. Зрозуміло, що виведення підприємства на фондовий ринок покладає численні вимоги до його звітності і загальної культури ведення бізнесу. Крім вкладання коштів у виробничі потужності, інвестор буде змушений налагодити документообіг відповідно до західних стандартів, створити прозору систему управління, «навчити» підприємство правил чесної конкурентної боротьби.

Другий етап приватизації починається після підготовки підприємства до IPO (початкового розміщення акцій). На цьому етапі держава відкрито продає половину акцій, що залишилися в її розпорядженні. В результаті власність приватизованого підприємства буде розподілена між кількома власниками, до складу яких входитимуть сама держава, великий інвестор і низка дрібних власників. При цьому найоптимальнішою буде ситуація, за якої акції дрібних власників стануть предметом постійних біржових торгів.

— Подаючи такий підхід до приватизації на розсуд Президента і Кабінету Міністрів, ви повинні були бути готовим відповісти на запитання щодо його переваг...

— Новий підхід до приватизації забезпечить державі більший прибуток, ніж одноразовий продаж контрольного пакета. Причина в тому, що державі надається одразу кілька можливостей для отримання коштів від приватизації. Спочатку державний бюджет поповнюється за рахунок продажу 49 відсотків підприємства. Я впевнений, що в багатьох випадках навіть ця початкова сума може перевищити доходи держави від цілковитого продажу своїх підприємств. Потім держава отримує кошти від продажу половини своїх акцій. У цьому випадку йдеться про цілковито інше підприємство — підприємство з модернізованими виробничими потужностями і західними принципами управління. Далі, крім дворазового отримання прямих коштів, держава залишає за собою істотний контроль за діяльністю підприємства і після освоєння інвестицій. І, нарешті, незважаючи на нинішню необізнаність у механізмах біржового котирування, держава зможе навчитися біржовій грі на підвищенні капіталізації своїх підприємств.

— Якщо приватизаційна схема, яку ви пропонуєте, є такою ефективною, то чи готові ви застосувати її щодо ваших підприємств в Україні?

— Цей підхід покладено в основу подальшого розвитку титанової галузі, де на базі підприємства «Кримський Титан» планується створити вертикально інтегровану титанову компанію. Водночас консолідація потужностей у титаноільменітній промисловості — не єдиний приклад. Я впевнений, що цей підхід ефективний стосовно всіх дозволених для приватизації підприємств. Незважаючи на свій сьогоднішній стан, ці підприємства здатні приносити прибуток і можуть стати інструментом залучення довгострокових інвестиційних коштів.

Сьогодні в Україні є велика кількість підприємств, які не виставляються на продаж через законодавчі обмеження

Дискредитований пріоритет,
або Два слова про занехаяні стихії

За оцінками експертів, Україна є однією з найбільш неблагополучних в екологічному сенсі країн Європи. Чого варта лише одна ЧАЕС! Тож поміркуймо над тим, чому, власне, усіма визнаний пріоритет, яким є захист довкілля, було фактично дискредитовано.

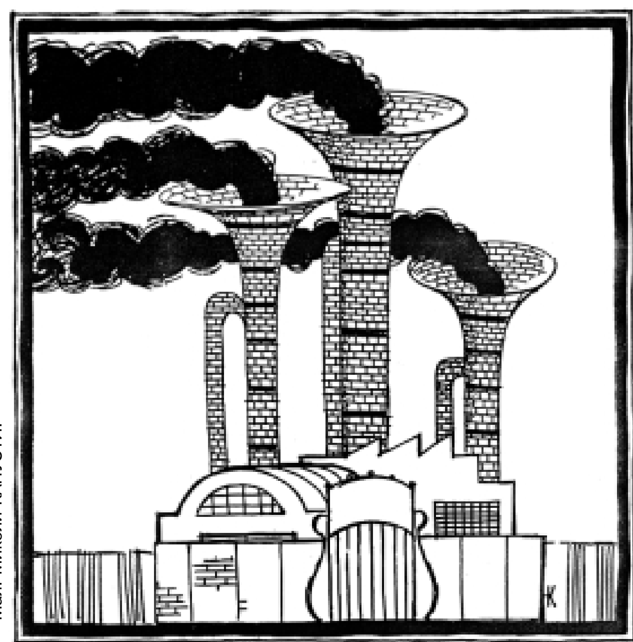
Звичайно, ми дістали від колишнього СРСР не бозна-яку спадщину. Через нерозважливу, екологічно спустошливу господарську діяльність керівних структур колишнього СРСР економіка України формувалася без урахування об'єктивних потреб та інтересів її народу, фінансування природоохоронних заходів здійснювалося за залишковим принципом. Внаслідок цього наша індустрія перенасичена хімічними, металургійними та гірничорудними виробництвами, від яких значною мірою залежить добробут наших міст і сіл. Але що відтоді змінилося? Форми дискредитації пріоритету екологічного розвитку стали більш брутальні, оскільки, про що б не завели мову — про виробництво сорбентів у столиці чи розробку шлакових відвалів у Дніпропетровську — доводиться мати справу з корпоративними війнами, судовою тяганиною, запеклою боротьбою за власність. Мусимо визнати, за роки незалежності держава не розробила, а отже, і не здійснювала чіткої стратегії екологічної безпеки. Саме це, а не статистика забруднення довкілля, і є основною екологічною проблемою України. Екологічна проблематика доволі багатогранна. Передусім це — регіональні екологічні негаразди, які відмінні між собою на Донеччині та Київщині, на Черкащині або Харківщині і в Криму. Можна лише мріяти про створення сприятливих умов для залучення інвестицій у заходи з охорони навколишнього середовища, якщо навіть важко внести зміни у природоохоронне законодавство, які враховували б особливості тієї чи іншої області. У ліпшому разі ми обстоюємо екологічні проблеми на словах. У Харкові та Луганську фахівці-екологи готові розробити екологічні атласи для своїх областей, що могли б стати прикладом для інших регіонів. Проте дослідження не проводяться через брак належного фінансування.

Ще один бік проблеми — радіоекологічна безпека. Зрозуміло, що підприємства ядерно-паливного циклу вкрай шкідливо впливають на довкілля. Але ж реабілітацію територій, що потерпають від уранового виробництва, фактично пущено на самоплив. Звідси — радонова небезпека, бо навіть якість води на радіаційний контроль перевіряється вряди-годи. Причини слід шукати у невизначеності державного регулювання радіоекологічної безпеки.

Загальновідомо, що промислові й побутові відходи мають збиратися, транспортуватися, утилізуватися і захоронятися. Зрозуміло, що лише з однієї цієї позиції екологічну ситуацію на території України можна поліпшити істотно. Але ми довго запрягаємо, щоб колись поїхати. До того ж через нескоординовані дії Мінохорони здоров'я, МНС та Мінприроди досі відсутня нормативно-правова та інструктивно-методична документація, за допомогою якої можна було б чітко визначати клас небезпеки тих чи тих відходів, нарешті розробити інтегральні методи оцінки токсичності відходів тощо.

Завдяки міжнародному співробітництву ми досягли певних успіхів в охороні водних ресурсів. Наприклад, дослідження екологічної реабілітації басейну Дніпра стало можливим лише завдяки Центру Дослідження Міжнародного Розвитку (IDRC, Канада). Система екологічного управління трансприкордонним річковим басейном Сіверського Дінця створена завдяки проекту «Інтегроване управління водними ресурсами у Східній Україні» (COWI, Данія). Вкрай необхідно розробити державну програму поступового зменшення сумарної емісії забруднюючих речовин для регіонів України на період до 2030 року, що зменшить екологічні ризики для водних об'єктів і природного середовища взагалі. Цілком реальною є загроза накопичення токсичного мулу в закритих морських акваторіях і водосховищах, які використовуються для постачання питної води у великі міста. МНС уже нині мало б замислитися про запобігання і ліквідацію можливих джерел екологічних катастроф. На жаль, у цьому відомстві працюють за принципом ліквідації того, що сталося, а не запобігання тому, що може статися.

Не менш важливою є і охорона атмосферного повітря. Україна має міжнародні зобов'язання стосовно припустимих норм викидів забруднюючих речовин у повітря з урахуванням Європейської системи інвентаризації (CORINAIR) та Кіотського протоколу для підприємств гірничо-металургійного комплексу. Але всі ці положення фактично не реалізуються, бо Мінприроди досі не розробило відповідні статутні документи. До речі, одним з ефективних механізмів фінансування екологічних заходів в усьому світі є природоохоронний обмін боргів (ПОБ), що передбачає списання частини зовнішнього боргу держави навзамін природоохоронних витрат у національній валюті конкретної країни. Деталі такого обміну (розмір боргу, що списується, витрати на екологію) визначають кредитор і країна-боржник. Наприклад, Польща за останні 11 років у рамках угод ПОБ з членами Паризького клубу кредиторів «переадресувала» майже 300 млн. доларів своїх боргів на екологічні витрати у країні, що стосуються 250 інвестиційних природоохоронних проектів. Але виго-

Мал. Миколи КАПУСТИ.

дами, які надає ПОБ, ми досі не скористалися. Хоча, за попередніми оцінками фахівців, саме у 2005—2006 роках можна було вести мову про конверсію 50 мільйонів євро.

Звісно, здійснювати ефективну політику невиснажливого розвитку держави важко навіть за умов процвітаючої економіки. Тим складнішою виглядає ця проблема в Україні, відновленій державі, яка переживає успадковану глибоку системну кризу і змушена одночасно розв'язувати безліч проблем: економічних, соціальних, екологічних. Через це є об'єктивна потреба для держави сформувати повноцінну екологічну стратегію з метою досягнення збалансованого стану. Фінансування природоохоронних заходів не може відбуватися за залишковим принципом. Навпаки, держава повинна посісти активну позицію в питанні екологічної ситуації в країні. Час розпочати конструктивний діалог для закладення основ глобального еколого-економічного партнерства між суб'єктами підприємництва та іноземними партнерами, які вбачають у захисті довкілля цивілізований розвиток суспільства. Охорона природи має стати ще одним, реабілітованим, пріоритетом держави.

Василь СТАДІЙЧУК.

■ ОГОЛОШЕННЯ

До уваги акціонерів Закритого акціонерного товариства «Бетон-Нова»

Повідомляємо, що згідно з рішенням Правління ЗАТ «Бетон-Нова» четверті чергові загальні збори акціонерів ЗАТ «Бетон-Нова» відбудуться 02 березня 2006 року об 11 г. 00 хв. За адресою: 84791, Донецька область, с. м. т. Миронівське, вул. Совєтська, 42.

Порядок денний:

1. Звіт правління про фінансово-економічну та господарську діяльність ЗАТ «Бетон-Нова» у 2005 році і основні напрями розвитку ЗАТ «Бетон-Нова» на 2006 рік.
2. Звіт Спостережної Ради.
3. Звіт та висновки Ревізійної комісії, затвердження річного звіту та балансу за 2005 фінансовий рік.
4. Про розподіл прибутку та виплату дивідендів за 2005 рік.
5. Про перевибори членів Спостережної ради та Ревізійної комісії.
6. Про затвердження результатів продажу акцій.
7. Про затвердження змін та доповнень до Статуту шляхом викладення його в новій редакції. Реєстрація акціонерів здійснюватиметься за місцем проведення загальних зборів. Для участі у реєстрації при собі необхідно мати документ, що посвідчує особу, довіреність на право участі у зборах (для представників акціонерів).

Акціонери мають можливість ознайомитись з документами з питань порядку денного в оргкомітеті за адресою: 84791, Донецька область, с. м. т. Миронівське, вул. Совєтська. 42.

Відкрите акціонерне товариство «Білоцерківмеблі» (код 05509286) повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться 3 березня 2006 року о 8 год. за адресою: м. Тараща, вул. Шевченка, 47.

Порядок денний:

1. Затвердження ліквідаційного балансу.

Постановою Господарського суду Запорізької області від 26.12.05 р. по справі №19/26(05) - ТОВ "Ансакс", розташоване за адресою: 72100, Запорізька область, м. Приморськ, вул. Кірова, 35 (код ЄДРПОУ - 31467738), визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено Осипенко Олександра Валентиновича, ліцензія АА №783079 (72100, Запорізька обл., м. Приморськ, вул. Шевченко, 76).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Господарським судом м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) порушено справу №43/902 про банкрутство Українсько-польського закритого акціонерного товариства «Вісла» (адреса: 04050, м. Київ, вул. Мельникова, 12, поточний рахунок №2600403108 відкритий в ВАТ АБ «Укргазбанк», МФО 320478, код ЄДРПОУ 23153663).

Розпорядником майна призначено Лецкана Вячеслава Львовича (ліцензія арбітражного керуючого серія АБ №271494 від 26.10.05 р.).

Претензії кредиторів та санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Ліквідаційна комісія Товариства з обмеженою відповідальністю Сільськогосподарської фірми «Прикордонник» призначена Господарським судом Одеської області (65032, м. Одеса, пр. Шевченка, 4) на підставі Додаткового рішення від 07.11.2005 року по справі 2/203-05-7942 повідомляє, що відносно ТОВ СФ «Прикордонник» (Одеська область, Кілійський район, с. Ліски, вул. Суворова, 1, п/р 260081980 в Одеській обласній філії АППБ «Аваль» м. Одеса, ЗКПО 03768664, МФО 328351, код ЄДРПОУ 31388709) відкрито ліквідаційну процедуру в зв'язку з визнанням недійсною державну реєстрацію підприємства.

Заяви претензій кредиторів приймаються в двомісячний строк з дня опублікування даного оголошення на адресу Голови ліквідаційної комісії: Одеська область, Кілійський район, с. Ліски, вул. Суворова, 1.

Постановою Господарського суду Сумської області (40030, м. Суми, проспект Шевченко, 18/1) від 05.01.2006 р. по справі № 7/120-05 Приватна виробничо-торгівельна фірма «Корнус-плюс» (адреса: 40022, м. Суми, вул. Рубіжна, 9, код за ЄДРПОУ 23049888) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений Удовенко Роман Петрович, ліцензія серії АА № 719777 від 29 січня 2004 р., видана Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції України (індекс 40030, м. Суми, вул. Харківська, 122, 3-й поверх),

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Будь-яка кількість!

ДТЕК

вітчизняний виробник

приймає замовлення на виготовлення

Зернозбиральних комбайнів, самохідних косарок, стогокладів, навантажувачів, бульдозерів, автогрейдерів, автокранів, екскаваторів колісних та гусеничних, жаток зернових валкових і прямого комбайнування для збирання кукурудзи, соняшника, зернобобових і трав'яних, підбирачів для комбайнів, електробетонозмішувачів, садово-городнього інвентарю та візків, стрем'янок і ін.

Тел. у Києві (044) 443-69-02, 443-74-39, факс (044) 443-74-36

УКРАЇНСЬКА АГРАРНА БІРЖА
повідомляє, що щотижня у четвер о 14-00
за адресою: м. Київ, вул. Саксаганського, 1
відбуваються біржові (відкриті) торги з продажу військового майна.
Додатково до продажу на торгах пропонується наступне майно:

Найменування майна	Місце знаходження майна	Кіл-ть, од.	Початкова вартість партії майна (з ПДВ), грн.
Аеродромні плити ПАГ - 14, 1987, 1988, 1989 років виготовлення	в/ч А1858 (аеродром Коломия, Івано-Франківська обл.)	2 304	1 002 700,80
	в/ч А0678 (аеродром Рогань, м. Харків)		
	в/ч А3210 (аеродром Очаків, Миколаївська обл.)		
Аеродромні плити ПАГ - 18 1978, 1986 років виготовлення	в/ч А3210 (аеродром Очаків, Миколаївська обл.)	1700	846 464,00
	в/ч А3840 (аеродром Великий Токмак, Запорізька обл.)		

Загальне визначення майна до продажу - військове майно, яке є придатним для подальшого використання, але не може бути застосоване у повсякденній діяльності військ, та надлишкове майно Збройних Сил, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, включеного до затверджених переліків військового майна, яке пропонується до відчуження.

Кожна одиниця найменування майна, що виставлена на торгах, є окремим лотом.

За детальною інформацію щодо відомостей про майно (технічні характеристики, рік випуску тощо), час та місце ознайомлення з майном тощо звертатися до продавця - **Державного підприємства "Укроборонсервіс"** за телефоном (044) 490-77-57 або за адресою: 03067, м. Київ, бул. Івана Лепсе, 4, п/с 954; та за додатковою інформацію щодо вартості лотів, правил проведення та допуску учасників на торги до **Української аграрної біржі** за телефонами **(044) 289-50-48, 289-54-87** або до офіційного сайту біржі http://www.uame.com.ua.

Заявки на купівлю за встановленою формою приймаються з 9-00 до 17-00 години щосереди включно

● *Розмір гарантованого внеску за участь в торгах складає 10 відсотків від початкової вартості майна і сплачується учасниками торгів на спеціалізований рахунок біржі: № 2600500019536 в ВАТ КБ "Хрещатик", м. Київ, МФО 300670, код за ЄДРПОУ 23389377.*

Зміни до пропозицій на продаж оприлюднюються шляхом розміщення на WEB-сторінці УАБ за адресою: http://www.uame.com.ua та за телефонами **(044) 289-50-48, 289-54-87.**

1. **ТОВ «Адвокатський захист»** (ідентифікаційний код 32768523), зареєстроване Голосіївською районною державною адміністрацією м. Києва 25.12.2003 р., повідомляє про загублення статутних документів.
2. **ТОВ «Острів Славутич»** (ідентифікаційний код 32657038), зареєстроване Солом'янською районною державною адміністрацією м. Києва 7.10.2003 р. повідомляє про загублення статутних документів.

ВАТ "Донецькобленерго" повідомляє про результати проведення відкритих торгів

1.Замовник торгів: ВАТ "Донецькобленерго", код ЄДРПОУ 00131268
1.1. Поштова адреса: 84601, м.Горлівка, пр.Леніна.11.
2. Інформація про предмет закупівлі:
Будівництво ПМ-35 кВ "Маяки-Озерна"
3.Оголошення про проведення торгів було опубліковано у газеті "Голос України" № 237 від 14.12.05
4. Дата акцепту тендерної пропозиції, що визнана найкращою: 11.01.2006 р.
5.Вартість договору про закупівлю (з урахуванням ПДВ) 4042105,00 грн.
6. Інформація про переможця торгів:
ТОВ "Укрелектромережбуд" код ЄДРПОУ 31534814
- Поштова адреса: 84500,м.Артемівськ, вул.Широка,6
- Телефон/ факс: (06274) 6-25-37.

Філія Державної госпрозрахункової установи Агентство з питань банкрутства у Запорізькій області та ДП "Придніпровське житлово-комунальне об'єднання" повідомляють про проведення повторних публічних торгів (аукціону) з реалізації майна підприємства, що знаходиться в процедурі розпорядження майном.

На повторні публічні торги виставляється наступне майно:

Лот №1: Вбудоване адміністративне приміщення №69 першого поверху, загальною площею 28,7 кв.м, розташоване за адресою: м. Дніпродзержинськ, пр. Леніна, 84. Початкова ціна продажу 34007,05 грн., з ПДВ;

Лот №2: Вбудовані торгові приміщення №1 в підвалі житлового будинку, загальною площею 118,2 кв.м, розташовані за адресою: м. Дніпродзержинськ, пр. Леніна, 84. Початкова ціна продажу 38769,85 грн., з ПДВ;

Лот №3: Вбудоване нежитлове приміщення №119, №120, №121 шостого поверху, загальною площею 148,8 кв.м, розташоване за адресою: м. Дніпродзержинськ, пр. Леніна, 67. Початкова ціна продажу 109884,60 грн., з ПДВ;

Лот №4: Будівлі дитячого комбінату, входу в підвал, навісів, загальною площею 1159,5 кв.м, розташовані за адресою: м. Дніпродзержинськ, вул. Нікопольська, 40-А. Початкова ціна продажу 129488,75 грн., з ПДВ.

Лот №5: Вбудоване нежитлове приміщення №68 першого поверху, загальною площею 67 м2, розташоване за адресою: м. Дніпродзержинськ, вул. Дунайська, 47. Початкова ціна продажу 43224,85 грн., з ПДВ;

Лот №6: Вбудоване нежитлове приміщення кафе-бару №29 першого поверху, загальною площею 134,6 м2, розташоване за адресою: м. Дніпродзержинськ, вул. Мєндєлєєва, 46. Початкова ціна продажу 76066,55 грн., з ПДВ;

Лот №7: Вбудоване нежитлове приміщення №49 першого поверху, загальною площею 100,6 м2, розташоване за адресою: м. Дніпродзержинськ, пр. Леніна, 86. Початкова ціна продажу 180843,85 грн., з ПДВ;

Лот №8: Будівля дитячого комбінату, загальною площею 2148,3 м2, господарського блоку, 11 навісів розташоване за адресою: м. Дніпродзержинськ, вул. Нікопольська, 46. Початкова ціна продажу 413540,65 грн., з ПДВ.

Лот №9: Вбудоване нежитлове приміщення №97, загальною площею 310,3 м2, розташоване за адресою: м. Дніпродзержинськ, пр. Аношкіна, 148. Початкова ціна продажу 178316,65 грн., з ПДВ;

Лот №10: Вбудоване нежитлове приміщення аптеки №144 з прибудовою, навісом, входом до підвалу, загальною площею 495,2 м2, розташоване за адресою: м. Дніпродзержинськ, пр. Аношкіна, 103. Початкова ціна продажу 289123,55 грн., з ПДВ.

Умови участі в публічних торгах (аукціоні) на сайті: www.bankrot.zp.ua та за телефоном: (061) 220-42-07.

Публічні торги (аукціон) відбудуться 16 лютого 2006 р. об 11.00 за адресою: 69002, м. Запоріжжя, пр. Леніна, 77, оф. 95.

АКІБ "УкрСиббанк" ПРОВОДИТЬ ТЕНДЕР

Вибір постачальника рішення з сервісного обслуговування засобів обчислювальної техніки в АКІБ "УкрСиббанк"

з 10 січня 2006р. по 24 березня 2006р.

Заявки претендентів на участь у тендері приймаються у письмовому вигляді **до 27 січня 2006 р.** за адресою: Україна, 04116, м. Київ, вул. Шолуденко, 3, АКІБ "УкрСиббанк" *(з приміткою "Тендер з вибору постачальника рішення з сервісного обслуговування засобів обчислювальної техніки в АКІБ "УкрСиббанк").*

Пакет документів для участі у тендері надається претендентам за адресою: *Київ, вул. Шолуденко, 3, 4 поверх, приймальня АКІБ "УкрСиббанк". Контактний телефон: (044) 537-4940.*

Постановою господарського суду Хмельницької області від 25.01.2005 р. по справі №13/203-Б визнано банкрутом приватну фірму «Домінанта Консалтінг» (м. Хмельницький, вул. Шестакова, 9, кв. 2; р/р №26008052400411 в Хмельницькій філії ЗАТ КБ «Приватбанк») та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором по справі призначено арбітражного керуючого Шишкіна Сергія Вікторовича (м. Хмельницький, вул. Інститутська, буд. 17/3, кв. 47, ліцензія №668307 від 16.10.2003 р.).

ПОВІДОМЛЕННЯ

Печерський районний суд м. Києва повідомляє Біблоса Романа, що цивільна справа за позовом Приватного підприємства «Газетний комплекс «Інтернет-Медіа» про стягнення авторської винагороди, призначена до розгляду на 03.02.2006 р. на 14 годину 30 хвилин в Печерському райсуді м. Києва за адресою: 01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 42-А, каб. 16, головуюча у справі - суддя О. В. Кафідова.

Господарський суд Автономної республіки Крим (вул. К. Маркса, 18, м. Сімферополь, 95000) Постановою від 16 листопада 2005 року у справі №2-20/3677.1-2005 визнав банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «Бахчисарайські залізобетонні вироби» (вул. Промислова, 2, м. Бахчисарай, 98400, код ЄДРПОУ 03379649, р/р 2600930774700і у ЄФ КБ «Приватбанк», МФО 384566) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Вудуд Гаррі Ігоровича (ліцензія АБ №216916 від 04.04.2005 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів за адресою: а/с 2769, м. Сімферополь, 95048.

Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3 «а») постановою від 26.12.2005 р. по справі № 22/18 б визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «СП «Фінансова ініціатива» (94021, Луганська область, м. Стаханов, вул. Водопроводна, буд. 21, ідентифікаційний код 30481950) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором ТОВ «СП «Фінансова ініціатива» призначено Птушка С. В. (ліцензія серії АБ № 116222 від 30.12.2004 р., який мешкає за адресою: м. Луганськ, квартал Ленінського комсомолу, буд. 4, кв. 109).

Господарським судом Одеської області (м. Одеса, проспект Шевченко, 4) 20 грудня 2005 року виніс Постанову (справа №2/257-05-11260) про визнання банкрутом Приватного підприємства «Степове» (67560, с. Степове Комінтернівського району Одеської області, код ЄДРПОУ 00449102, р/р 2600030300304 в Комінтернівському відділенні ощадбанку №3163, МФО 388391.

Відкрито відносно ПП «Степове» ліквідаційну процедуру, ліквідатором призначено голову ліквідаційної комісії Гавриш Оксану Георгіївну.

Заяви кредиторів про грошові вимоги до боржника приймаються судом протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарський суд м. Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) Постановою по справі №43/889 від 08.12.2005 р. визнав банкрутом

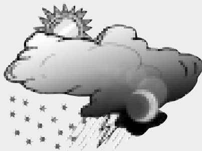
Товариство з обмеженою відповідальністю «Магазин 452» (адреса: 03187, м. Київ, вул. Заболотного, 48-А, ЄДРПОУ 16307077), рах. 2600420489 в ОПЕРУ УСБ, МФО 300023, і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Заїкіну Людмилу Анатоліївну (адреса: м. Київ, вул. Мельникова, 2/10).

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звертатись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

Постановою від 20.12.2005 р. Господарського суду Кіровоградської області (25022, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) по справі №9/117 Селянське (фермерське) господарство «Поліна» (юридична адреса: 27611, Кіровоградська обл., Кіровоградський район, с. Володимирівка, вул. Куйбишева, 85), код ЄДРПОУ 24711929; п/р 2600530011455 в Кіровоградській ОД АКБ «Укрсоцбанк», код банку 323293) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Герасименка Валерія Васильовича, ліцензія серії АА №520151 від 10.07.2003 р., який проживає за адресою: 04107, м. Київ, вул. Татарська, 36/5, кв. 50, тел.: 8-050-685-45-42.

18 січня в Україні очікується різке зниження температури, на сході вночі до мінус 20, вдень — 12—18 градусів морозу. На решті території прогнозується поступове зниження температури: вночі — мінус 11—12 градусів, вдень — мінус 8—14. Без істотних опадів

На аренах країни і світу

Сани. Іглс (Австрія). Етап Кубка світу. Українка Наталя Якушенко здобула срібну медаль! Це перше таке високе досягнення в її кар'єрі. Після фінішу наша спортовка сказала: «Я щаслива, що досягла такого результату незадовго до старту Олімпійських ігор в Турині. Там я також сподіваюся на медаль».

На австрійській трасі наша Наталка 0,188 секунди поступилася переможниці — Сильке Краузар з Німеччини.

Теніс. Мельбурн. Відкритий чемпіонат Австралії (призовий фонд — 19 300 000 доларів). Донеччанка **Ольга САВЧУК (на знімку)** вийшла до другого кола змагань. На старті основної частини турніру 18-річна українка (188-ма у світовому рейтингу) виграла у 32-річної Цирори Обцилер (116) з Ізраїлю — 6:1, 3:6, 6:4.

Баскетбол. Чемпіонат України. Суперліга. Чоловіки. БК «Київ» — «Хімік» (Южний). 76:69. МБК «Миколаїв» — «Львівська політехніка». 83:63. СК «Маріуполь» — «Сумихімпром». 79:88. «Політехнік» (Харків) — «Будівельник» (Київ). 71:91. МБК «Одеса» — «Черкаські мавпи». 74:79. «Кривбасбаскет-Люкс» — «Дніпро» (Дніпропетровськ). 85:78. «Азовмаш» (Маріуполь) — 13 перемог, БК «Київ» — 12, «Хімік» — 9.

Шахи. Вейк-ан-Зеє (Нідерланди). Супертурнір «Corus Chess—2006». Львів'янин Василь Іванчук одноосібно очолив турнірну таблицю елітної групи. Перегравши у першому раунді змагань Левона Ароняна з Вірменії, він розвинув цей успіх і в другому колі. Граючи чорними фігурами проти гросмейстера Івана Соколова, який представляє Нідерланди, українцеві довелося докласти чимало зусиль, щоб узяти гору. Перемога прийшла до Іванчука, коли він зробив 73-й хід.

Ще один наш представник Сергій Карякін після двох турів ділив 10—14 місце з ще чотирма шахістами. У кожного з них по півочка. У другому турі Карякін грав чорними проти угорця Петера Леко. Партія закінчилася миром.

«Сокіл» — одноосібний лідер!

Хокей. Відкритий чемпіонат Білорусі. 41-й тур. «Рига-2000» — «Сокіл» (Київ). 1:4. «Керамін» (Мінськ) — «Німан» (Гродно). 1:0 (ОТ). «Динамо» (Мінськ) — «Брест». 5:1. «Вітебськ» — «Юність» (Мінськ). 1:5. «Хімік-СКА» (Новополоцьк) — «Хімволокно» (Могилів). 0:1. «Металург» (Ліепая) — «Гомель». 3:2.

«Сокіл» — 80 очок (дві гри в запасі), «Керамін» — 78, «Юність» — 77, «Хімволокно» — 69, «Динамо» — 68, «Рига-2000» — 67, «Гомель» — 61, «Гродно» — 54, «Брест» — 53, «Металург» — 45, «Хімік-СКА» — 34, «Вітебськ» — 11.

■ ФОТОФАКТ

*У Львові, на ковзанці «Медик», відбувся дитячий хокейний турнір. Одним із найкращих його гравців став ... чотирирічний Михайло Чеканцев (**на знімку**) з ХК «Соколята».*

Фото Віталія ГРАБАРЯ (УНІАН).

Олімпійський реєстр

На засіданні виконкому НОК України затвердили склад офіційної делегації на XX зимові Олімпійські ігри 2006 року в Турині. 53 спортсмени нашої країни будуть представлені у 10 з 15 видів програми.

Біатлон: Олександр Біланенко, Андрій Дериземля, В'ячеслав Деркач, Руслан Лисенко, Олексій Корабейніков, Валентина Семеренко, Олена Петрова, Оксана Хвостенко, Ірина Тананайко, Лілія Єфремова.

Лижні перегони: Роман Лейбюк, Михайло Гуменяк, Володимир Ольшанський, Олександр Пуцко, Віталій Марцив, Олександр Батюк, Іван Білосюк, Валентина Шевченко, Віта Якимчук, Тетяна Завалій, Катерина Григоренко, Марина Лісогор.

Фристайл: Станіслав Кравчук, Енвер Аблаєв, Олександр Абраменко, Ігор Ішутко, Ольга Волкова, Тетяна Козаченко, Надія Діденко.

Фігурне катання: Олена Ляшенко, Галина Єфременко, Антон Ковалевський, Олена Грушина, Руслан Гончаров, Тетяна Волосожар, Станіслав Морозов, Юлія Головіна, Олег Войко, Юлія Білоглазова, Андрій Бех.

Сани: Лілія Лудан, Наталія Якушенко, Юрій Гайдук, Андрій Кісь, Олег Жеребицький, Роман Язвінський.

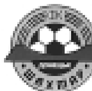
Шорт-трек: Володимир Григор'єв.

Ковзани: Олена Мягких.

Стрибки на лижах з трампліна: Володимир Бощук.

Гірські лижі: Микола Скрябін, Юлія Сипаренко, Тамара Гісем.

Лижне двоборство: Сергій Дячук.

У Росії і Еміратах

Футбол. Москва (Росія). Міжнародний турнір «Кубок чемпіонів Співдружності». 1-й тур. **Група С.** «Дордой-Динамо» (Киргизія) — МТТУ (Туркменія). 0:2. **«Шахтар» (Україна, Донецьк) — «Шериф» (Молдова, Тирасполь). 2:3. Голи:** Фомін, 6, Гавриш, 74 — Єпуряну, 20, Флореску, 26, Коротецький, 53 (автогол).

2-й тур. «Шериф» — МТТУ. 0:1. **«Шахтар» — «Дордой-Динамо». 1:0. Гол:** Селезньов, 80.

Третій тур відбудеться сьогодні. «Шахтар» поміряється силами з МТТУ.

Становище команд після двох турів: МТТУ — 6 очок, «Шериф», «Шахтар» — по 3, «Дордой-Динамо» — 0.

Президент Російського футбольного союзу Віталій Мутко повідомив на прес-конференції, що обговорив з представниками футбольних федерацій країн, котрі беруть участь у московському турнірі, питання зміни формату змагання. Протягом місяця глави федерацій мають висловити свої пропозиції з цього приводу. Як вважає пан Мутко, зміни насамперед стосуватимуться часу проведення турнірів. Либонь, відтепер Кубок Співдружності проводитиметься в пізніші терміни. Також є пропозиція запрошувати на турнір команди з далекого зарубіжжя. Мутко розповів, що на турнір звернула увагу ФІФА, яка надала на його проведення 100 тисяч доларів. Витрати на проведення змагання становлять 800 тисяч доларів.

Тим часом основна команда «Шахтаря» проводить тренувальний збір в ОАЕ. Цікаво, що донецькі футболісти вже в перші дні провели і два контрольні поєдинки. Спершу підопічні Мірчи Луческу зіграли внічию з клубом російської суперліги — ФК «Москва» (2:2). **Голи**: Жадсон, 28, Беркеуан, 65 — Мелєшин, 42, Голишев, 61.

«Шахтар»: Шутков, Гюбшман, Рац, Стойкан, Чигринський (Сейган, 68), Дуляй, Фернандіньйо, Жадсон, Бахарев, Брандао, Маріка. На заміну у другому таймі виходили: Шуст, Леонардо, Левандовський, Шевчук, Беркеуан, Елано, Матузалем, Срна, Бєлік.

А в неділю відбувся поєдинок **«Шахтар» — «Кайрат» (Алмаати). 1:1.** М'яча в наших забив Стойкан (59). «Кайрат» відігрався на 81-й хвилині.

Сьогодні «Шахтар» проведе третій товариський матч. Його суперник — харківський «Металіст».

На знімку: розмова професіоналів — Мірчи Луческу та одного із керівників місцевого клубу.

Фото УНІАН.

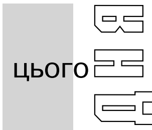

Після тривалого відпочинку

Учора завершив майже місячну відпустку і розпочав підготовчу роботу дніпропетровський «Дніпро». Втім, багато з гравців не витримали без футболу і раніше стали до роботи. «Коли відпочивали на Кубі, — розповідає Артем Куслій, — разом із Сергієм Назаренком, Русланом Костишиним та Андрієм Русолом частенько навіть на пляжі грали в футбол. А після повернення додому розпочали бігати, працювали на тренажерах і грали в міні-футбол у спортзалі ФК «Ювілейний».

Останнім часом до згаданих футболістів приєдналися Олег Шелаєв, Дмитро Михайленко, Олександр Радченко, Олександр Рикун, Олександр Грицай і Богдан Шершун.

Сторінку підготував Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

17 СІЧНЯ

■ 1706 р. Народився Бенджамін Франклін, американський просвітитель і державний діяч. Один з авторів Декларації незалежності та Конституції США.

■ 1901 р. У Львові відбулась інтронізація Андрея Шептицького на галицького митрополита, першого ієрарха греко-католицької церкви в Україні.

■ 1921 р. У Відні відкрито Український вільний університет.

■ 1936 р. В СРСР створено Всесоюзний комітет у справах мистецтв.

■ 1945 р. Визволено від гітлерівців Варшаву.

■ 1961 р. Народилась Майя Чибурданідзе, грузинська шахістка, триразова чемпіонка світу.

Редактор номера Леонід БРОВЧЕНКО.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Сергій **ДЕМСЬКИЙ**,
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

▸ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

▸ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

▸ Рукописів не повертаємо.

▸ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

▸ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2006 рік: для фізичних осіб — 3,50 грн. та 2,00 грн. для підприємств і організацій — 8,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а.

Зам. 509

ВАТ «Видавництво «Вільна Україна» 79026, м. Львів, вул. В. Великого, 2.

Зам. 8

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 202

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 454-84-92;
телефакс — 234-72-54;

відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**

reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**

let@golos.com.ua — **відділ листів**

foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»